

Călăuza

BIBLIOTECARULUI

februarie **1955**

CĂLĂUZA BIBLIOTECARULUI

PUBLICAȚIE A MINISTERULUI CULTURII DIN R. P. R.

CUPRINSUL

	Pag.
Indrumarea și ajutorarea bibliotecilor de la sate, sarcină principală a bibliotecilor regionale	1
Biblioteci de la sate	
Indrumarea bibliotecilor din comună	4
De ce merge prost munca bibliotecii colțului roșu al G.A.C. din comuna Stoenești	7
*	
Acest pământ mi-e patrie și mie	9
Pregătirea cadrelor de bibliotecari	
Cîteva aspecte ale cursului pentru bibliotecari organizat în regiunea noastră	13
Despre cursul pentru bibliotecarii sătești din Regiunea Autonomă Maghiara.	15
Despre consfăturile cu cititorii	17
Din experiența bibliotecilor sovietice	
150 ani de la înființarea Bibliotecii Științifice din Kazan	19
Biblioteci științifice	
Biblioteca Institutului Agronomic din Craiova	21
Biblioteci sindicale	
Cînd nu există simț de răspundere în muncă.	24
Munca bibliotecii în rîndurile tineretului	
Din activitatea bibliotecii clubului Combinatului Siderurgic Hunedoara	26
*	
Din corespondențele noastre	29
*	
Bibliografie	30

ANUL VIII

Nr. 2

FEBRUARIE 1955

Redacția : București, Splaiul Unirii Nr. 1 — tel. 3.94

Indrumarea si ajutorarea bibliotecilor de la sate, sarcina principala a bibliotecilor regionale

Au trecut peste patru ani de la înființarea primelor biblioteci regionale din țara noastră, timp în care acestea și-au dezvoltat continuu activitatea, depunând eforturi susținute pentru a îndeplini cu cinste sarcinile lor.

Frumoase rezultate au obținut bibliotecile regionale în privința servirii, cu cărți u populației din orașele respective. Punind în practică o serie de metode de popularizare a cărții, însușite în mod creator din experiența bibliotecilor sovietice sau izvorâte din propria lor experiență, bibliotecile regionale au reușit să atragă un mare număr de cititori. Un exemplu în această privință îl constituie biblioteca regională Galați care și-a încheiat activitatea pe anul 1954 cu un bilanț de peste 5000 de cititori permanenți. Insemnate succese au înscris bibliotecile regionale și în domeniul răspîndirii cărții în mijlocul cititorilor tineri și copii. Printre bibliotecile frunțate în această privință trebuie amintită biblioteca regională Arad. Folosind forme variate și atractive în muncă, secția de copii și tineret a acestei biblioteci a reușit să trezească interesul și dragostea pentru carte a tot mai mulți cititori tineri și copii.

Realizările dobândite sînt însă umbrite de unele lipsuri care împiedică bibliotecile regionale să corespundă rolului lor important.

Analiza muncii bibliotecilor regionale ne arată că ele dau insuficientă atenție desfășurării unei activități bibliografice menite a face cunoscute oamenilor muncii problemele ce stau în fața lor pe plan local, istoricul regiunii respective din punct de vedere social, politic și cultural.

Slăbiciuni serioase se constată și în munca de îndrumare și ajutorare a bibliotecilor din regiune. Dacă la multe biblioteci de la sate dăinuie încă o serie întregă de lipsuri, apoi acest lucru se datorește și faptului că bibliotecile regionale nu au reușit încă să devină centre metodice pentru îndrumarea acestora.

Bibliotecile regionale au în prezent condițiile materiale necesare și cadre destul de pregătite pentru a putea ca anul acesta să treacă la o sistematică muncă de îndrumare a bibliotecilor din regiune.

Consfătuirea organizată de Ministerul Culturii cu directorii și bibliotecarii șefi ai bibliotecilor regionale la sfîrșitul lunii decembrie 1954 în Orașul Stalin, a scos în evidență cît e de necesar ca munca de îndrumare și ajutorare a bibliotecilor de la sate să aibă un caracter permanent și nu sezonier. Ea a mai făcut să reiasă că planul anual de muncă al bibliotecilor regionale trebuie să oglindească prin acțiuni concrete preocuparea crescîndă a bibliotecarilor regionali de a ajuta cu toate forțele la îmbunătățirea simțitoare a activității bibliotecilor de la sate.

Indreptindu-și atenția spre întărirea bibliotecilor raionale și bazîndu-se pe aceasta, bibliotecile regionale pot să ducă fără îndoială la bun sfîrșit această sarcină, ajutînd bibliotecile de la sate să devină centre puternice de mobilizare a fărîmii muncitoare, la înfăptuirea politicii partidului și guvernului nostru.

Dar o bună muncă de îndrumare a bibliotecilor nu poate fi dusă fără a se cunoaște în prealabil situația rețelei de biblioteci din regiune. Pe baza unui studiu temeinic al rețelei de biblioteci existente de la sate, bibliotecile regionale vor putea să-și dea seama mai bine care sînt unitățile ce trebuie ajutate mai activ și în același timp să ia măsurile necesare pentru a asigura pătrunderea cărții în toate satele regiunii.

Una din aceste măsuri privește justa repartizare și dezvoltare a rețelei de biblioteci satești.

Bibliotecile regionale trebuie să ajute secțiilor culturale regionale în alegerea cu grijă a comunelor unde vor lua ființă noi biblioteci satești, fînînd seama de necesitățile fiecărui raion, de așezarea comunei, precum și de importanța ei în viața culturală și economică a raionului. Odată stabilite locurile unde vor lua ființă noile biblioteci să-

tești, bibliotecile regionale sînt datoare să se intereseze îndeaproape și de asigurarea unor condiții materiale bune de funcționare. Acolo unde nu există biblioteci sau unde cele existente nu pot face față cerințelor de cărți ale țărănimii muncitoare, bibliotecile regionale să îndrume bibliotecile raionale să trimită biblioteci mobile. O atenție cu totul specială trebuie dată ajutorării pe această cale a bibliotecilor din gospodăriile agricole colective, unde munca cu cartea este în cele mai multe locuri inexistentă. Bibliotecile regionale trebuie să atragă în mod serios atenția bibliotecilor raionale de a întocmi și trimite biblioteci mobile bibliotecilor din gospodăriile agricole colective.

Este știut că o condiție principală pentru buna deservire a cititorilor este justa componență a fondului de cărți. Fără un fond de cărți bine ales, biblioteca nu-și va putea duce la bun sfîrșit sarcinile ce stau în fața ei. Ori, în această direcție, bibliotecile de la sate au lipsuri serioase. Lipsesc din multe biblioteci cărți agrotehnice din colecția „Biblioteca agricolă”, cărți literare care zugrăvesc viața satului și altele.

Bibliotecile regionale pot și trebuie să dea un ajutor eficace bibliotecilor de la sate la crearea unor fonduri bine alese și valoroase care să corespundă din plin cerințelor variate ale țărănimii muncitoare.

Un ghid în această direcție îl reprezintă Catalogul tip al bibliotecilor de la sate editat de Direcția Generală a Așezămintelor Culturale care indică un număr minim de cărți necesar unei biblioteci de la sate. Bibliotecile regionale trebuie să urmărească completarea fondurilor de cărți ale bibliotecilor de la sate cu cărțile indicate în acest catalog. Totodată pe baza studierii fondului de cărți existente în fiecare bibliotecă, să se asigure o justă completare cu cărțile necesare. Realizarea acestui obiectiv impune bibliotecilor regionale să controleze listele comenzilor de cărți întocmite de raioane pentru aprovizionarea bibliotecilor de la sate, intervenind pentru modificarea lor, acolo unde e cazul.

Ridicarea la un nivel superior a muncii cu cartea la sate depinde de metodele pe care bibliotecarii le folosesc pentru atragerea cititorilor. Sînt biblioteci sătești, ca cele din comunele Săliște, raionul Sibiu, Rădăuți Reuți, raionul Darabani, care folosind variate forme de popularizare a cărții dețin o rodnică activitate pentru lărgirea orizontului cultural și politic al țărănimii muncitoare. Insa cele mai multe biblioteci de la sate au lipsuri serioase în munca pentru răspîndirea cărții în mijlocul țărănimii muncitoare. Care sînt aceste lipsuri? După cum remarcă și ziarul „Scinteia” nr. 1343 în articolul de fond intitulat „Să ridicăm la un nivel mai înalt munca culturală la sate”, pe lângă faptul că din cauza unei activități îndeplinite bibliotecile de la sate „nu desfășoară o temeinică muncă de popularizare a cărților și îndeosebi a celor agrotehnice; nu organizează discuții atractive pe marginea cărților”.

Ce au făcut bibliotecile regionale pentru lichidarea acestei stări de lucruri? Concentrîndu-și activitatea spre deservirea cu cărți a populației din oraș, multe biblioteci regionale, ca de pildă cele din Constanța sau Ploești, au neglijat aproape complet munca de îndrumare și ajutorare a bibliotecilor de la sate. În majoritatea lor, bibliotecile regionale și-au limitat ajutorul destinat bibliotecilor de la sate prin trimiterea de materiale bibliografice, cu prilejul anumitor comemorări și aniversări, și mai puțin a materialelor metodice care indicau activitatea ce trebuie desfășurată în anumite campanii.

Lipsurile arătate în activitatea bibliotecilor de la sate ridică și problemele principale asupra cărora trebuie să-și îndrepte atenția bibliotecile regionale în munca lor de îndrumare și ajutorare a bibliotecilor de la sate.

Materialele metodice și bibliografice pot contribui cu succes la îmbunătățirea muncii bibliotecarilor de la sate. În acest scop ele trebuie întocmite ținîndu-se seama de particularitățile raioanelor și ale comunelor unde sînt trimise și de situația bibliotecii respective. Bibliotecile regionale ar trebui să dea o mai mare atenție întocmirii și trimiterii mai multor materiale metodice care să înfățișeze diferite aspecte ale muncii bibliotecarilor, cum ar fi deservirea diferențiată a cititorilor, metode de popularizare a cărții agrotehnice legată de specificul comunei, organizarea manifestărilor de masă etc.

Materialele metodice constituie un bun mijloc și pentru generalizarea experienței bibliotecilor fruntașe. Un frumos exemplu ni-l oferă în această privință biblioteca regională din Bacău, care a trimis tuturor bibliotecilor din regiune o scrisoare metodică descriînd activitatea bibliotecii sătești din comuna Blăgești, raionul Buhuși. Rezul-

tatul acestei acțiuni a fost că multe biblioteci de la sat și-au îmbunătățit simțitor activitatea.

Principala metodă de îndrumare a bibliotecilor de la sate este însă ajutorul practic, viu, la fața locului.

Vorbind despre felul în care trebuie ajutați bibliotecarii, M. Potapov arată în lucrarea sa Cum se face verificarea activității bibliotecilor că: „verificarea care se limitează la descrierea activității, la fotografierea ei, fără să analizeze situația, munca bibliotecarului, fără să caute să explice motivele lipsurilor existente și fără să se facă bibliotecarilor instrucțajul necesar, nu va da rezultatele dorite. De multe ori, cel ce face verificarea activității bibliotecilor învață din lipsurile bibliotecii cum trebuie rezolvate unele probleme referitoare la conținutul și organizarea activității bibliotecii și cât de juste și viabile sînt directivele și instrucțiunile trimise de la centru”. Aceasta înseamnă că ajutorul metodic la fața locului va da rezultate pozitive numai dacă va fi complet, dacă odată cu dezvăluirea părților negative, bibliotecarii regionali nu se vor mulțumi să instruiască pe bibliotecarii vizitați prin afirmații generale, ci practic. Just procedează în această privință bibliotecarii bibliotecii regionale lași care, în deplasările făcute la sate arată practic bibliotecarilor vizitați cum să organizeze deservirea diferențiată a cititorilor, cum se face o lectură în colectiv, sau chiar îi ajută direct la organizarea unor manifestări model în jurul cărților agrotehnice.

În deplasările lor la bibliotecile de la sate, bibliotecarii regionali trebuie să arate acestora că pentru a fi atractivă, interesantă și eficientă, munca lor trebuie să corespundă în cea mai mare parte nevoilor locale și sezoniere afiș prin conținutul cit și prin formele ei. Bibliotecile de la sate trebuie să se orienteze, spre organizarea unei vii agitații în jurul cărților ce înfățișează metodele agro-zootehnice ce trebuie aplicate în timpul iernii și în perioada apropiată a însămînțărilor de primăvară, să organizeze regulat informarea politică a țărănimii muncitoare asupra principalelor evenimente interne și externe, etc.

Dar pentru a da rezultatele dorite, bibliotecarii regionali trebuie să se pregătească cu grijă pentru deplasările ce urmează să le facă. Înaintea fiecărei deplasări, ei trebuie să întocmească un plan care să cuprindă unitățile care urmează să fie îndrumate, precum și obiectivele urmărite de fiecare unitate în parte.

Bibliotecile regionale au un rol important și în pregătirea cadrelor pentru biblioteci. Forma principală pentru pregătirea acestora o constituie seminarile raionale. De aceea, este necesar ca bibliotecile regionale să sprijine îndeaproape bibliotecile raionale și să participe efectiv la organizarea și desfășurarea seminariilor raionale. De asemenea, bibliotecile regionale pot organiza, cu sprijinul bibliotecilor raionale, consfățuiri cu bibliotecarii de la sate pentru dezbaterile anumitor probleme legate de munca lor de zi de zi.

O altă formă pentru ridicarea nivelului profesional al bibliotecarilor este și organizarea de cursuri scurte pe linie regională sau raională. Merită să fie evidențiată în această privință inițiativa bibliotecii regionale a Regiunii Autonome Maghiare care a organizat în bune condiții, în toamna anului trecut, un curs de 21 de zile cu bibliotecarii sătești din regiune.

Bibliotecile regionale trebuie să-și îndrepte atenția spre buna desfășurare a practicei pe care trebuie s-o facă toți cei ce urmează să fie încadrați în munca de bibliotecă potrivit recente decizii a Ministerului Culturii, astfel ca fiecare bibliotecar nou să-și poată însuși cunoștințele necesare bunei activități ce o va depune în viitor.

Îndrumarea bibliotecilor de la sate — parte integrantă a activității bibliotecilor regionale — trebuie să formeze centrul preocupărilor acestor biblioteci. Fiecare bibliotecar regional să fie conștient că bună desfășurare a muncii cu cartea la sate contribuie în măsură însemnată la ridicarea nivelului cultural, politic și al cunoștințelor agrotehnice ale țărănimii muncitoare, la dezvoltarea continuă a agriculturii — condiție principală pentru ridicarea nivelului de trai material și cultural al poporului muncitor.

Indrumarea bibliotecilor din comună

DAMIAN CONSTANTIN

bibliotecar al bibliotecii sătești Șerbești
raionul Piatra Neamț, regiunea Bacău

Una din principalele sarcini ce ne revin nouă, bibliotecarilor sătești, este îndrumarea și sprijinirea bibliotecilor căminelor culturale și a bibliotecilor din sectorul socialist al agriculturii din raza noastră de activitate.

Înainte de numirea mea la bibliotecă sătească din Șerbești, am urmat cursul de 20 zile organizat pentru bibliotecarii sătești la Piatra Neamț și apoi seminariile regionale lunare, unde am învățat metodele ce trebuie să le folosim în munca de sprijinire și control a bibliotecilor mai mici. Totuși multă vreme după ce am preluat conducerea bibliotecii, fiind preocupat de buna organizare a activității acesteia, am neglijat îndatoririle ce le aveam față de bibliotecile din satele ce aparțin comunei noastre.

De comuna Ștefan cel Mare aparțin cinci sate. Dintre acestea satul Șerbești, avînd o populație mai mare și posibilități mai multe, a fost ales ca sediu al bibliotecii sătești. În sat avem o gospodărie agricolă de stat, iar în comuna Ștefan cel Mare există o Stațiune de Mașini și Tractoare. Atît gospodăria agricolă colectivă cît și S.M.T.-ul au colțuri roșii cu biblioteci. În celelalte sate — Dusești,

Soci, Cîrligi și Bordea — sînt cămine culturale, în cadrul cărora funcționează cite o bibliotecă.

În cursul anului trecut pe baza unui plan de acțiune am început să mă deplasez pe rînd în aceste sate, pentru a cunoaște situația fiecărei biblioteci în parte.

Prima deplasare am făcut-o la bibliotecă căminului cultural din satul Cîrligi, la o depărtare de 2 km de Șerbești. Aici am găsit o situație destul de proastă: bibliotecă căminului cultural era instalată în cancelaria școlii elementare din sat. De muncă bibliotecii răspunde directorul căminului cultural. Cărțile, în număr de 400, erau ținute într-un dulap neincuiat, fără a fi așezate în ordine. Numărul cititorilor era destul de scăzut, majoritatea fiind copii. Am dat ajutor bibliotecarului să aranjeze cărțile pe materii, arătîndu-i cum să țină și evidența lor.

Totodată am dat bibliotecarului îndrumările necesare pentru îmbunătățirea difuzării cărților și atragerea de noi cititori.

În satul Dusești, bibliotecă căminului cultural aproape că nu mai funcționa. Cele 170 de volume zăceau prăfuite pe o fereastră

a cancelariei școlii elementare, deoarece biblioteca nu avea nici sediu și nici mobilier. Nu am găsit nici un fel de registru inventar sau de evidență a activității bibliotecii, afară de un caiet în care fuseseră notați doar 12 cititori. În general am constatat o totală delăsare în activitatea acestei bibliotecii. Am stat de vorbă cu bibliotecara, învățătoare la școala elementară din sat și i-am dat îndrumări de felul cum trebuie ținut registrul inventar al cărților și cum trebuie dusă munca cu cartea în rîndul țăranilor muncitori.

Am mai vizitat apoi și bibliotecile căminelor culturale din satele Bordea și Soci, care sînt cele mai depărtate de comună. La Soci de pildă, nu am găsit pe nimeni la bibliotecă, iar la Bordea situația lăsa de asemenea mult de dorit.

În mod regulat m-am deplasat la biblioteca colțului roșu al gospodăriei agricole colective „7 Noiembrie” din Șerbești. Cu toate că bibliotecarul Gliga Vasile, colectivist, a urmat la Piatra Neamț un curs de calificare de 20 zile, după trecerea cîtorva luni el a refuzat să mai ducă munca de bibliotecar. Am sesizat în neînumărate rînduri pe președintele gospodăriei agricole colective despre această situație, însă nici pînă în prezent nu s-au luat măsuri pentru numirea unui alt bibliotecar. De cîte ori vizitez biblioteca colțului roșu aranjez cărțile la locul lor, pe materii, dar de cîte ori revin găsesc cărțile răvășite. Munca de difuzare a cărților o face în mod întîmplător socolitorul gospodăriei, însă fiecare colectivist își poate lua singur cînd vrea și ce vrea din bibliotecă și nimeni nu se sezisează de această situație.

La biblioteca colțului roșu al S.M.T.-ului din comuna Ștefan cel Mare am întîmpinat la prima deplasare unele greutăți, deoarece conducerea acestei Stațiuni de Ma-

șini și Tractoare, necunoscînd sarcinile ce-mi revin nu mi-a permis la început să vizitez biblioteca. La a doua deplasare, fiind însoțit de o tovarășă de la biblioteca raională din Piatra Neamț, care se afla în comuna noastră, am putut însfirșit, să iau legătură cu tov. Giorpan Ana, bibliotecara colțului roșu al S.M.T.-ului. Aici am găsit o situație destul de bună; cele 500 de volume, în majoritate agrotehnice și tehnice, erau frumos orînduite în bibliotecă. La ședințele care se țin pe linie de producție cu tractoriștii, bibliotecara împarte cărți potrivit cerințelor și preferințelor fiecăruia. Răsfoind caietul de evidență zilnică al bibliotecii am constatat că biblioteca avea 150 de cititori. Am întocmit un proces verbal de cele constatate în care am menționat și îndrumările pe care le dădusem asupra felului cum trebuie dusă munca cu cartea, în legătură cu sarcinile actuale ale muncitorilor din S.M.T.

Toate lipsurile constatate la bibliotecile vizitate mi le-am notat într-un carnet, pentru a putea lua măsurile necesare și a urmări îmbunătățirea activității acestor biblioteci.

Analizînd constatările făcute pe teren, am văzut că în general bibliotecile căminelor culturale aparținînd comunei noastre dispuneau de însemnate fonduri de cărți care conțin în majoritate cărți agrotehnice legate de specificul agricol al satului respectiv. Cu toate acestea, bibliotecarii nu depuneau o activitate corespunzătoare și nu legau munca cu cartea de sarcinile concrete ale țăranilor muncitori. E adevărat însă că bibliotecile căminelor culturale nu aveau condițiile materiale necesare pentru a-și putea desfășura activitatea. Nu numai că nu dispuneau de localuri și mobilier, dar Sfatul popular comunal nu s-a îngrijit să aprovizioneze la timp căminele culturale cu lem-

ne, din care cauză atît acestea cit și bibliotecile erau încălzite.

Am luat legătură cu președintele Sfatului popular comunal, căruia i-am înfățișat această situație. El a promis să dea materialul necesar confecționării de dulapuri pentru bibliotecile căminelor culturale și tot sprijinul pentru îmbunătățirea muncii cu cartea în satele aparținînd comunei.

Continuînd mai departe munca pe linie de îndrumare și sprijinire a bibliotecilor noastre, am reușit în bună parte să contribuim la îmbunătățirea activității lor. În prezent unele din ele au și obținut rezultate destul de frumoase în munca de popularizare și difuzare a cărților. Astfel, la biblioteca căminului cultural din satul Cîrligi, prin grija Secției culturale a Sfatului popular raional, numărul volumelor a crescut aproape de două ori. Biblioteca are în prezent 736 de volume. A crescut și numărul cititorilor maturi și tineri. Noua bibliotecară, tov. Ioniță Maria, pregătește o consfătuire cu cititorii asupra cărții Știința sovietică în sprijinul agriculturii noastre de E. Jianu.

O îmbunătățire simțitoare se constată și în activitatea bibliotecii căminului cultural din satul Dușești, unde se organizează recenzii de cărți cum ar fi de pildă recenzia cărții Zorile de I. Laptev, la care au participat mulți țărani muncitori. La această bibliotecă cărțile au fost inventariate și aranjate într-un dulap, pe materii. Am dat îndrumări bibliotecarei asupra felului cum trebuie să desfășoare mun-

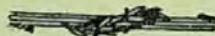
ca cu cartea în lunile de iarnă prin organizarea cercurilor de citit precum și printr-o bună agitație vizuală.

La biblioteca colțului roșu a S.M.T. Ștefan cel Mare, unde activitatea se desfășoară multumitor, difuzarea cărților se face pe brigăzi. Într-un timp scurt s-au înscris noi cititori din rîndul tractoriștilor. Împreună cu bibliotecara Ciorpan Ana, am făcut un plan pentru organizarea unor manifestări de masă cu cartea, stabilind ținerea unei recenzii asupra cărții Tractoriștii de Silviu Podină.

Totuși rezultatele obținute pînă în prezent nu pot să mă mulțumească pe deplin. Mai sînt încă multe lipsuri în activitatea acestor biblioteci care trebuie lichidate cît mai neîntîrziat.

Deși Sfatul popular comunal ne-a promis tot sprijinul său în vederea îmbunătățirii condițiilor de funcționare a bibliotecilor din comună, totuși nu se poate spune că am reușit să fac ca acest sprijin să fie pe deplin simțit. Mai sînt unele probleme în care conducerea Sfatului popular nu arată suficientă înțelegere.

În ceea ce mă privește, între alte lipsuri, am avut-o și pe aceea că m-am ocupat prea puțin de bibliotecile căminelor culturale din satele mai îndepărtate, ceea ce face ca activitatea acestora să fie încă slabă. Pentru îndreptarea situației mi-am propus să atrag și să interesez cît mai mult cadrele didactice în bunul mers al bibliotecilor noastre.

De ce merge prost munca bibliotecii colțului roșu al G.A.C. din comuna Stoenеști

Biblioteca colțului roșu al gospodăriei agricole colective „Unirea” din comuna Stoenеști, raionul Caracal, a luat ființă în anul 1951.

Biblioteca dispunea de un fond de 1178 volume, în majoritate cărți agrotehnice legate de specificul agricol al gospodăriei, provenite din cumpărări din fondul cultural al gospodăriei, și din donații. Munca cu cartea fusese încredințată de către adunarea generală a membrilor gospodăriei, u-temistului Ristea Oprea, colectivist. Un colectiv de sprijin format din trei învățători din comună, ajută pe bibliotecar atât la organizarea fondului de cărți și ținerea evidenței activității, cât și la organizarea diferitelor acțiuni de popularizare și difuzare a cărților, fie la bibliotecă, fie la locul de muncă.

Iată însă că, încă din primăvara anulului trecut, în activitatea bibliotecii colțului roșu al gospodăriei agricole colective din Stoenеști a intervenit o delăsare totală. Intreaga activitate a început să se destrame treptat, treptat, ceea ce a făcut ca în prezent această bibliotecă să fie printre bibliotecile codășe din raionul Caracal.

Din motive cu totul neîntemeiate, sediului colțului roșu al gospodăriei, în care funcționa și biblioteca, i s-a dat de către conducerea gospodăriei o altă întrebuințare. Din această cauză biblioteca a fost instalată în sediul organizației U.T.M. Fără a da în primire cărțile, fără a cere înlocuirea sa, bibliotecarul Ristea Oprea a părăsit munca încredințată, dând dovadă de lipsă de răspundere față de avutul comun, față

de sarcinile ce-i reveneau ca bibliotecar.

De atunci au trecut luni de zile, în care timp, biblioteca și-a încetat orice activitate. Cărțile stau în dulap, a cărei cheie este ținută de secretarul organizației U.T.M., socotitorul Țuguî Nicolaie. Acesta difuzează cărți colectivștilor, însă nu ține nici o evidență în această privință și nici nu cere cititorilor să le restituie. Asta a făcut ca o bună parte din cărți și din cele mai valoroase, să lipsească din inventarul bibliotecii. Cu timpul, colectivștii au încetat de a mai frecventa biblioteca, pentru că ea este incuiată aproape în permanență. Chiar responsabilul colțului roșu, colectivistul Zuică Ion, se sinchisește prea puțin de această situație și nu a sesizat forurile superioare, pentru a se pune capăt acestei stări de lucruri. În iulie 1954, Secția culturală raională Caracal, a trimis un îndrumător în comuna Stoenеști, pe tov. Trăsnea Ion, care deși a stat 10 zile pe teren, nu s-a preocupat de a reorganiza activitatea colțului roșu și a bibliotecii. Mai mult încă, nici nu a informat pe șeful Secției culturale de situația existentă acolo.

Nici pentru colectivul bibliotecii centrale raionale nu a constituit o grijă îndrumarea și sprijinirea activității bibliotecii colțului roșu din gospodăria agricolă colectivă Stoenеști. Bibliotecara șef, tov. Oprea Silvia s-a deplasat pe teren la sfârșitul lunii octombrie 1954, pentru a controla activitatea bibliotecii sătești din comună, dar nu s-a interesat și de biblioteca

colțului roșu al gospodăriei agricole colective.

De rămânerea în urmă a acestei biblioteci este de vină și conducerea gospodăriei care manifestă un total dezinteres față de bunul ei mers. Atunci cînd tov. Chiriță Victor, bibliotecarul bibliotecii sateștii din comună, a venit să ofere sprijinul său pentru reorganizarea bibliotecii colțului roșu, a fost refuzat pe motivul că nu are cine să se ocupe de bibliotecă.

Intr-o mare măsură și Secțiunea culturală raională și biblioteca regională din Craiova sînt răspunzătoare de faptul că biblioteca colțului roșu din gospodăria agricolă colectivă din Stoenesti a ajuns la un asemenea impas. Consfătuirea cu responsabilii colturilor roșii din gospodăriile agricole colective, care a avut loc în luna decembrie 1954, la Izbiceni, raionul Corabia, ar fi putut să constituie un prilej pentru a se analiza temeinic cauzele lipsurilor existente în activitatea unor biblioteci ale colturilor roșii și pentru a se trasa sarcini concrete Secțiilor culturale raionale în vederea sprijinirii activității acestora.

Biblioteca raională din Caracal va trebui să se ocupe în mod special de îndrumarea bibliotecii colțului roșu al gospodăriei agricole colective din comuna Stoenesti printr-un ajutor metodic permanent și deplasări pe teren. Gospodăria agricolă colectivă din Stoenesti are toate posibilitățile materiale pentru a crea condiții favorabile desfășurării muncii cu cartea în rîndurile colectivizilor. Conducerea gospodăriei trebuie să găsească modalitatea de a pune la dis-

poziția bibliotecii sale un sediu corespunzător, în care aceasta să-și poată duce nestingherită activitatea. Problema bibliotecarului va trebui de asemenea rezolvată neîntîrziat, fie prin menținerea utemistului Ristea Oprea, care va trebui să înțeleagă că sarcina importantă ce i-a fost încredințată ca responsabil al bibliotecii, nu poate fi părăsită fără nici un motiv, fie prin numirea unui alt bibliotecar, care să asigure o continuitate în munca cu cartea.

Acum cînd în fața colectivizilor stau sarcini atît de importante în vederea pregătirii în cele mai bune condițiuni a campaniei lucrărilor agricole de primăvară, biblioteca colțului roșu trebuie să organizeze o intensă muncă de răspîndire a cunoștințelor agrotehnice, prin lecturi în colectiv din cărți și broșuri, care vorbesc despre metodele avansate de cultivare a pămîntului, prin sprijinirea activă a cercului agrotehnic al gospodăriei, prin îndrumarea individuală a cititorilor. În colaborare cu biblioteca satească din comună se pot ține recenzii de cărți sau consfătuiri cu cititorii asupra celor mai bune și potrivite cărți, care să trezească gustul de citit și de studiat al colectivizilor.

Punînd capăt delăsării și lipsei de răspundere față de cerințele culturale ale colectivizilor, consiliul de conducere al gospodăriei agricole colective și colțul roșu împreună cu biblioteca, vor putea contribui din plin la mobilizarea colectivizilor pentru obținerea unor recolte imbelșugate, pentru continuarea dezvoltare a gospodăriei lor colective.

Acest pământ MI-E PATRIE, MI-E

Unul dintre cele mai luminoase semne ale vremurilor noi pe care le trăim, este și prietenia ce se leagă tot mai strâns între poporul român și minoritățile naționale din patria noastră. După eliberarea țării de către glorioasa Armată Sovietică și mai ales după instaurarea regimului de democrație populară, în relațiile reciproce dintre poporul român și minoritățile naționale de pe teritoriul patriei noastre s-au produs schimbări radicale. Urmind o politică consecvent leninist-stalinistă în problema națională și credincios principiului internaționalismului proletar, partidul a mobilizat și educat masele muncitoare în spiritul prieteniei și într-ajutorării reciproce, în spiritul colaborării frățești a tuturor celor ce luptă cu dragoste și avânt pentru construirea socialismului.

Scriitorii din Republica Populară Română, aplicând metoda realismului socialist de oglindire a vieții în ceea ce are ea mai important, tipic, sau căutată să zugrăvească și aceste noi relații dintre oamenii muncii ce vorbesc limbi diferite. Urmind învățătura partidului și însușindu-și experiența bogate și glorioasei literaturi sovietice, scriitorii din patria noastră au creat multe opere ce sînt o mărturie vie a luptei dusă de partid și de oamenii cinstiți, pentru a stîrpi sămînța otrăvită a șovinismului și a urei naționale dintre oameni ce au îndurat aceeași exploatare nemiloasă în trecut și luptă pentru aceleași țeluri luminoase în prezent.

În nuvela *Pe malul Borzei, în inima Ardealului* scriitorul Cezar Petrescu, atît de cunoscut și iubit de poporul nostru, ne poartă, într-un îndepărtat sat de pe malul Borzei, sat de oameni necăjiți, în majoritate muncitori pe pămîntul chiaburilor, dar dușmănindu-se fără pricină, numai pentru că unii vorbesc ungurește și poartă cisme cu potcoave sunătoare, iar alții grăiesc românește și țin la mare cinste opincile și cojocul de oaie.

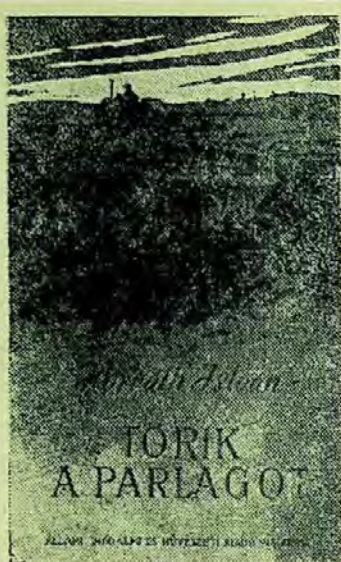
„Dacă te urcai sus pe mägura Silvanului — spune scriitorul — și dacă te uita de acolo în vale, spre sat și spre pîrîul Borzei, ce minunată și nespusă priveliște se desfășoară înaintea ochilor“.

Dar cît de amăgitoare era o asemenea

priveliște, cu zece, doisprezece ani în urmă. Satul atît de pitoresc, era măcinat nu numai de lipitorile chiaburești care sugeau vraga țărănilor muncitori, ci și de o vrăjmășie ce părea fără leac. Între Silvanul de Sus — cel unguresc — și Silvanul de Jos — cel românesc — era un război crîncen. Un război care dura de zeci de ani și de care nu erau feriți nici bătrînii, nici tinerii, nici copiii. Pînă și cîinii simțiseră vrăjmășia stăpînilor. Numai chiaburii Costea Băișan, Horvat Marton și alții de teapalor, nu se dușmăneau. Ei se înțelegeau de minune cum să aștețe mai bine vrajba între unguri și romîni, pentru a-i face să nu bage în seamă că în vreme ce mulți dintre cei săraci mor pe front, în războiul criminal al lui Antonescu, iar alții se sting acasă de boli și mizerie, bogătanii prind noi rinduri de osînză din munca altora.

Și deodată are loc o întimplare neașteptată care avea să dea mult de vorbit celor din Silvan. Onuț, fiul lui Filimon Trifu, cel plecat în război și prăpădit pe undeva fără urmă, scapă de la înec pe fetița Rujica a lui Ștefan Alad, țărăn sărac din Silvanul de Sus, dus și el, ca și tatăl lui Onuț, să moară pentru a putea domnia jefui mai în voie. Această întimplare sparge ghița între cele două „tabere“ mai ales că Onuț începe s-o îndrăgească pe Marghit, sora mai mare a Rujicăi. Cu toate acestea, de o împrietenire între romîni și maghiari nu poate fi încă vorba. Chiaburii au grijă să toarne venin acolo unde vād răsărind floarea scumpă a dragostei între oamenii muncii. Învățătorul Preda Dionisie este smuls din sat, și întemnițat numai pentru că a încercat să deschidă oamenilor mintea, să le arate că dușmanul muncitorilor romîni din Silvanul de Jos nu sînt ungurii din Silvanul de Sus, ci chiaburii de teapa lui Costea Băușan, care pentru un căuș de mălai cere o săptămînă de lucru.

Si poate că întimplarea care a pus față în față cele două inimi tinere, a lui Onuț și a Marghitei, întimplarea care a arătat o clipă unor țărani săraci că mama lui Onuț și mama Marghitei nu au pentru ce se dușmăni, ar fi fost uitată și bogătanii ar fi înăbușit orice

Încercare de a se uni a celor din Silvanul de Sus, cu cei din Silvanul de Jos. Dar în viața poporului nostru s-au petrecut evenimente noi, hotărâtoare, care au schimbat cu totul mersul istoriei. Victoria Armatei Sovietice asupra fiarei hitleriste și eliberarea noastră de sub jugul fascist, a făcut posibilă răsturnarea exploatorilor de la cîrmă statului. Sub conducerea partidului și în strînsă alianță cu țărămimea muncitoare, clasa muncitoare a dus lupta și a obținut victoria împotriva lor. Reacționare ce stăpîniseră zeci de ani țara. Pe pămîntul patriei, în orașe și sate, a început o nouă viață.

Și în satul de pe malul Borzei, din inima Ardealului, a pătruns aceasta viață nouă. Întors din închisoare învățătorul Preda, ajutat de muncitorii din oraș, începe o stăruitoare muncă de lămurire, pentru stîrpierea vrajbei semănată de guvernanți și ațîțată de chiaburi, pentru unirea luturilor celor ce muncesc. Acum și vechea întîmplare își arată roadele ei. Acolo unde se făcuse altă dată o simplă spărțură, se ivește un luminis. Între Onuț și Marghiț s-a înfiripat o dragoste curată și puternică. Nimic nu-i desparte ci totul îi unește, și vechile „răfuieli” încep a fi uitate. Demascat de partid, dușmanul adevărat, dușmanul de clasă, chiaburul, nu se mai poate ascunde. Uneltirile lui nu-și mai găsesec ecou.

Desigur că de atunci, de cînd a scris Cezar Petrescu această povestire multe s-au mai putut întîmpla în Silvanul de pe malul Borzei, ca în altele sate de pe întreg cuprinsul țării. Onuț și Marghiț sînt acum colectivisti și în casa lor nouă, gungurește alîntat primul copilaș.

Iată pe țărănul sărac Filimon și pe țărănul tot atît de sărac Arpi din nuela „Matca” de D. Mircea, stînd de vorbă, la umbra carului, pe cîmp, despre avantajele lucrării pămîntului în comun, pe tarlale întinse, cu mașini moderne. Prin mîntea lor trec și alte gînduri, tot atît de luminoase și tot atît de grele de înțelesuri.

„Filimon îl privi pe Arpi clătînd din cap. Numai cu cîțiva ani mai înainte, sub hortiști, n-ar fi putut ei sta nici două clipe la taifas, cum stau acum, că ar fi fost vai de bietul Arpi și vai de bietul Filimon. Acuma amîndoi, dacă, se ajută ca doi oameni cumsecade. Unde-s cei care spuneau că partidul învrăjbește oamenii? Măi, a dracului reacțiunea! Nu-i și Arpi ca Filimon? Nu-i Filimon ca și Arpi? Amîndoi au fost pe front duși cu turma. Arpi a luptat lingă Leningrad, el lingă Kiev. N-au venit amîndoi rupti de nevoi și sătui pe toată viața de război! Să se mai rupă-n colțuri și cu Arpi, ori cu alții? Vor intra în colectivă amîndoi, laolaltă, vor lucra același pămînt, pe care de veacuri vietuesc neam de neamul lor! Frați!”

O asemenea înțelegere adîncă și dreaptă a devenit posibilă numai prin lupta dusă de partid și datorită victoriilor cîștigate de popor pe drumul construirii socialismului. În mine, în fabrici, pe ogoare, în școli și laboratoare, alături de romini muncesc cu dragoste și devotament oameni din toate minoritățile naționale de pe pămîntul patriei noastre.

Dar desigur, această viață nouă care se clădește zi de zi tot mai avîntat, nu e pe placul dușmanilor. Ațîțarea șovină este una din armele otrăvite cu care

acești dușmani și agenții lor caută să învrăjbească pe oamenii muncii, să-i facă să uite pe adevăratul dușman și suferințele din trecut. În nuvela *Incurcătura* de Sūto Andras, ne este povestită tocmai o asemenea încercare a unui chiabur, a unui speculant de a înșela buna credință a țaranului colectivist Ianoș Baci. Pentru munca sa și a soției sale, Ianoș primește pe lingă o cantitate mare de produse și o însemnată sumă de bani. Măcelarul Pușkaș, încearcă să-i smulgă lui Ianoș acești bani, momindu-l într-o atacere necinstită. Ca să-i abată atenția de la adevăratele scopuri mirșave ce le are, Pușkaș caută să-i strecoare în suflet îndoiala asupra politicii naționale a statului democratic-popular, care, îi spune el, asuprește pe unguri și dă drepturi numai rominilor. Cu ajutorul soției sale Szusza și a secretarului raional de partid, Ianoș va veni să-și ia înapoi banii dați lui Pușkaș și să-și recunoască greșeala. Dar învățătura îi va rămâne pentru totdeauna. Ianoș se va convinge că nu chiaburul Pușkaș, cel de o „lege“ cu el i-a vrut binele, ci toți oamenii cinstiți din sat, romini și unguri, care l-au ajutat să-și recapete dreptul său și să nu facă lapte necinstite.

În Republica Populară Română înfloresc și literatura în limbile minorităților naționale. Numele unor scriitori ca Horvath Imre, Horvath Istvan, Asztalos Istvan, György Kovacs, Nagy Istvan, Sūto Andras și alții, sînt de mult cunoscute cititorilor din țara noastră, datorită valoroaselor opere pe care ei le-au creat. În romane ca *Brazdă peste naturi* de Horvath Istvan, *Cu ghiarele și cu dinții* de Kovacs György, *La cea mai înaltă tensiune* de Nagy Istvan, dar mai ales

Vintul nu se stîrnește din senin de Asztalos Istvan, sînt înfățișate noile raporturi de prietenie și colaborare și de ajutor prietenesc ce se stabilesc între oamenii muncii romini și maghiari, în Republica Populară Romină. Aceste noi raporturi se creează și se călesc în procesul muncii comune. Ele au de luptat nu numai cu vechile prejudecăți, cu vechea mentalitate șovină, rămășiță a educației burgheze, ci și cu ațîțarea ascunsă, perfidă, strecurată sub diferite forme de dușmanul dinlăuntru și din afara țării. Și chiar dacă la un moment dat dușmanul pare să triumfe, așa cum arată Asztalos Istvan în *Vintul nu se stîrnește din senin*, încercările lui sînt sortite eșecului. Pentru că roata istoriei nu se întoarce înapoi.

În bătrîna Dobroge, pe cîmpiile ei prăfoase, unde cea mai mare bogăție este apa, trăiesc oameni care vorbesc graiuri diferite și au credințe diferite: romini, bulgari, turci, tătari, ruși. Burghezia s-a străduit să ridice bariere de netrecut între toate aceste neamuri, pentru a le putea mai ușor stăpîni și exploata. Niciodată, pînă în zilele regimului de democrație populară, între acești locuitori nu s-au putut statornici legături mai strînse de prietenie. Iată însă că partidul a chemat la luptă nu pe romini împotriva tătarilor sau pe bulgari împotriva turcilor, cum se întimpla înainte, ci pe toți cei asupriți, cei ce trudeau din greu pe pămînturi străine, împotriva adevăraților dușmani, exploataților deținători de izvoare bogate în apă și stăpîni ai pămînturilor. Despre această luptă aprigă, dusă în condiții neobișnuit de grele, împotriva oamenilor hrăpăreți și a naturii vitrege povestește romanul *Casa apelor* de Maria Vlad.

O populație în trecut hulită și injosită, țigani, a căpătat azi drepturile ei firești și aduce un aport prețios în construirea socialismului. Dintre țigani, boierii își alegeau în trecut tot felul de slugi, pe care le puneau la cele mai grele munci, cu o plată infimă sau, de cele mai multe ori, fără nici un fel de plată. În schimb, pentru a ascunde această stare de lucruri, de o nedreptate strigătoare la cer, așteau ura și disprețul față de ei. Veacuri de-a rândul, această populație a trăit într-o stare de adevărată robie. Nu e de mirare că mizeria și chinurile îndurate au transmis o moștenire grea generațiilor următoare. Dar prin lupta partidului și această populație, dintre cele mai oprosite în trecut, se trezește la viața adevărată.

În povestirea lui Dumitru Mircea, intitulată *Un flăcău pe plac*, ne este înfățișată ciocnirea dintre un tată și fiica lui, tocmai datorită faptului că tinăra față s-a îndrăgostit de un țigan. La început, aceasta îi pare cu neputință bătrînului țăran muncitor. Dar cînd are în fața sa pe flăcău, cînd îi vede trupul puternic și sănătos, hainele și lucrurile cîștigate prin muncă cînsfîtă pe șantierul hidrocentralei de la Bicz și mai ales cînd îl aude vorbind așezat și cumpănit, inima îndirjiturii tată se înduplecă. Fiica lui a știut să aleagă.

Și în nuvela *Ion Hanga și ai săi* de Petru Vintilă ni se povestește despre o întîmplare tot atît de semnificativă. În armată, care este o școală celătenească, Ion Hanga își dă seama că are datoria de a ajuta pe ai săi, rămași în bordeiele din luncă, exploatați de chiabureasa Olimpia Secoșan-Cristof. Întors acasă, Ion Hanga se străduie din toate puterile și reușește să aducă pe cei mai mulți dintre ai săi, care sînt niște meșteșugari pricepuți, într-o cooperativă de produs lucruri din lemn.

Din povestirea sa, Petru Vintilă sugerează întregul efort pe care-l face partidul pentru a ajuta deopotrivă toate minoritățile naționale din patria noastră, după nevoile și specificul lor.

Cîtă deosebire este între asemenea cărți, și cărțile care oglindesc situația din trecut. Șovinismul, sub una din formele sale cele mai răspîndite antisemitismul, a fost promovat ca o politică de stat de către burghezie și moșierimea la putere. Nuvela *Ițic Strul dezertor* de Liviu Rebreanu, surprinde un moment dramatic al acestei politici a stăpînitorilor de atunci ai țării. Soldatul

Ițic Strul, care luptă pe front infruntînd curajos moartea, este condamnat să fie împușcat ca „dezertor“ deși lui nu i-a trecut niciodată prin cap un asemenea gînd. Dar șefii săi, după ce s-au distrat bațjocorindu-l în tot chipul, au nevoie de o victimă pentru ca în felul acesta ceilalți soldați să nu aibă vreun motiv să se întrebe asupra adevăratelor scopuri ale războiului la care sînt minajați. Tot fără să știe pentru care vină anume, este executat și soldatul Isidor Abramovici, din nuvela *Execuția din primăvară* de Al. Sahia.

În Republica Populară Romînă, poporul romîn și minoritățile naționale fac zid de granit în jurul partidului și guvernului. Pregătindu-se pentru a preîntîmpina cum se cuvine orice agresiuni, poporul nostru muncește cu rivnă pentru înflorirea patriei sale. Noi furnale, fabrici și uzine, noi termo și hidrocentrale, noi școli și spitale se ridică zi de zi. Cultura, națională în formă și socialistă în conținut, e în plină înflorire. Pe lîngă zecile de mii de exemplare de cărți în limba romînă, iubitorii de literatură vor putea citi în curînd în toate limbile minorităților naționale din R.P.R. cărți ca *Poezii* de M. Eminescu, *Balade și idile* de G. Coșbuc, *Nuvele* de I. Slavici, *Frații Ideri* de M. Sadoveanu, *Opere* de G. Bogza, *Bărăgan* de V. Em. Galan, *Yersuri alese* de M. Beniuc, poemul *Bălcescu* de E. Jebeleanu și multe, multe altele. Astfel, în R. P. R. nu există populație de orice naționalitate ar fi ea, lipsită de drepturi, ci una așa cum prevede și constituția țării, statul ocrotește și apără pe toți cei ce muncesc cinstit. Iată pentru ce, ver-surile poetului Horvath Imre, au același înțeles adînc și răscolitor, trezesc același cald sentiment al dragostei de patrie, traduse în orice limbă vorbită pe teritoriul patriei noastre.

„Acesta mi-e poporul, asta țara.
În sufletu-mi o văd în mii de fețe!
Iubesc poteca-ngustă prin fînețe,
Izvorul care susură pe prund,
Cîmpia însetat-acum de ploaie,
Copacul ciocănit de ghionoaie,
Porumbul legănat ușor de vînt,
Și orice floare, orice fir plăpînd
Mi-e dragă pacea și cu tot poporul
Lupt pentru ea, și-mi apăr viitorul.
Iubesc aceste plaiuri romînești,
Ca soarele ce bate în ferești,
Mi-s dragi și munți și riuri, și cîmpie
Acest pămînt mi-e patrie și mie.“

Cîteva aspecte ale cursului pentru bibliotecari organizat în regiunea noastră

I. IACOBAN

îndrumător al Secțiunii culturale regionale
Suceava

Practica a dovedit că succesul muncii cu cartea este determinat și de buna pregătire profesională a bibliotecarului, de priceperea cu care acesta știe „să lucreze cu cititorul de masă, să stăpînească metodele activității bibliotecare, să știe să organizeze cu ajutorul acestor metode întreaga muncă a bibliotecii” (Krupskaja).

Iată de ce, în activitatea desfășurată pentru îmbunătățirea muncii bibliotecilor, Secțiunea noastră culturală regională și-a fixat ca un obiectiv important organizarea unor cursuri de calificare profesională pentru bibliotecari. Acestea au fost organizate în special pentru pregătirea cadrelor de la bibliotecile sătești, urmărind ca astfel să dăm un avânt în răspindirea pe o scară cât mai largă a cărții în rîndul țărănimii muncitoare.

Primul curs cu bibliotecarii sătești a fost organizat în luna martie 1953, pe o perioadă de 15 zile. La curs au participat bibliotecarii celor 10 biblioteci sătești care funcționau la acea dată în regiune. Ținînd seama de creșterea an de an a numărului bibliotecilor sătești și de faptul că bibliotecarii sătești recent încadrați nu aveau nici un fel de pregătire, Secțiunea culturală regională a organizat un nou curs profesional pentru această categorie de bibliotecari. De data aceasta cursul a fost organizat pe o perioadă de 25 zile, în lunile octombrie—noiembrie 1954.

Pentru ca el să decurgă în condițiuni cât mai bune, noi am ținut seamă de experiența dobîndită la organizarea cursului din anul 1953, și învățînd din lipsurile și greutățile întîmpinate atunci, am căutat să evităm repetarea lor, luînd din timp măsurile cuvenite.

Astfel, una din deficiențele mari ale primului curs cu bibliotecarii sătești a constat în faptul că nu s-a făcut o selecționare a cursanților. Acest lucru a făcut posibil să ajungem la situația ca după trecerea unui an, din cei 10 bibliotecari sătești care au urmat cursul

de calificare, numai 4 să rămînă în posturile de bibliotecari. Cealaltă au părăsit munca cu cartea plecînd în alte munci, iar alții au trebuit să fie scoși întrucît s-au dovedit a fi necorespunzători. Așa a fost cazul cu Boltă Georgeta de la biblioteca sătească din Ștefănești, raionul Trușești sau cu Broască Iordache de la biblioteca sătească din Burdujeni, raionul Suceava, care n-au dovedit suficientă pregătire și înțelegere pentru munca de bibliotecă.

Pentru a nu mai avea asemenea surprize, încă cu două luni înaintea deschiderii cursurilor din octombrie 1954, Secțiunea culturală regională a trasat ca sarcină Secțiilor culturale raionale să asigure trimiterea la cursuri a unor elemente cu tragere de inimă pentru această muncă, capabile să îndeplinească sarcinile ce stau în fața bibliotecilor de la sate, iar acolo unde este cazul să se procedeze la înlocuirea elementelor necorespunzătoare. Ca urmare a acestei măsuri, la o serie de biblioteci sătești cum au fost acelea din comunele Dumbrăveni, raionul Suceava, Dorna-Cîndreni, raionul Vatra Dornei, Dolheștii Mari, raionul Fălticeni, au fost recrutate noi cadre tinere, corespunzătoare.

O altă grijă a noastră a fost de a pregăti din vreme toate condițiile materiale necesare bunei desfășurări a cursurilor. Analizînd posibilitățile existente în diferite orașe și regiuni, am ales drept loc pentru ținerea cursurilor orașul Rădăuți care oferea condiții bune în ceea ce privește cazarea și alimentarea cursanților. Totodată am procurat din vreme materialul didactic (caiete, creioane, planșe) precum și două biblioteci mobile ce cuprîneau materialul bibliografic indicat în programa de învățămînt elaborată de Ministerul Culturii. Intrucît o serie de materiale bibliografice strict necesare cursanților cum ar fi *Munca bibliotecii de masă*, *Tehnica de bibliotecă* de Klenov precum și diferite numere ale revistei

Călăuza bibliotecarului nu le-am putut asigura în număr suficient prin mijloacele noastre, am comunicat din timp bibliotecarilor lista acestor materiale pentru a fi aduse de fiecare în parte.

O atenție cu totul deosebită a fost acordată îndeplinirii întocmai a programei de învățămînt. În vederea asigurării unui conținut cit mai înalt al lecțiilor și seminariilor, am ales din timp lectorii, comunicînd în același timp fiecărui tematica și bibliografia indicată de programă la lecțiile ce urma să le predea.

La predarea lecțiilor profesionale au fost antrenate unele cadre de la biblioteca regională care au la bază cursurile organizate de Ministerul Culturii la București precum și pe tov. Spighel Ema, bibliotecar șef al bibliotecii raionale din Rădăuți. Ciclul de lecții agrotehnice a fost predat de tov. H. Iaroslav, inginer, profesor la școala medie zootehnică din Rădăuți. Conferințele despre literatură au fost ținute de tov. Ionașcu Gh. profesor de limba română, îndrumător al Secțiunii culturale regionale, iar pentru conferințele de cultură generală ne-am asigurat concursul profesorilor de specialitate de la liceul de băieți din localitate.

Pregătit în acest fel, cursul pentru bibliotecari a fost deschis în ziua de 20 octombrie 1954. De la început, conducerea cursului din care făceam parte și eu în calitate de responsabil, am căutat să stimuleze și să ajute pe cursanți în studierea temeinică a materialului predat în cadrul lecțiilor. În acest scop, bibliotecarii au fost împărțiți în grupe de studiu, alcătuite fiecare din 4—5 tovarăși, conduse de un responsabil ales din rândul cursanților cu posibilități mai mari de însușire a materialului predat. Inițierea grupelor de studiu și-a arătat roadele. În acest fel s-au lămurit mai bine unele probleme care nu erau bine înțelese în timpul lecțiilor sau a studiului individual și au fost dezbătute în comun problemele pentru seminar, ceea ce a contribuit la o mai bună pregătire a bibliotecarilor pentru seminar.

În cadrul seminariilor avute pe marginea lecțiilor profesionale s-a pus un accent deosebit pe legarea lor de activitatea practică desfășurată de bibliotecari. Discuțiile purtate de cursanți au trecut în revistă activitatea desfășurată pentru a sprijini traducerea în viață a prevederilor proiectului de Directive al celui de al II-lea Congres al P.M.R. cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani, arătînd în același timp și felul cum înțeleg pe viitor să aplice cele învățate la curs în organizarea acestei munci. Astfel la seminariile avute asupra lecțiilor despre organizarea manifestărilor de masă și informarea politică a țării

rămîinii muncitoare, precum și la seminarii asupra lecției *Deservirea cu cărți a țărănimii muncitoare*, au fost date numeroase exemple pozitive și negative luate chiar din activitatea bibliotecilor ai căror bibliotecari erau la cursuri.

Un bun prilej pentru însușirea lecțiilor profesionale au fost aplicațiile practice făcute la biblioteca raională din Rădăuți, sau în sala de cursuri asupra diferitelor probleme tratate în decursul lecțiilor: aranjarea cărților în rafturi la bibliotecile satești și la bibliotecile căminelor culturale, cum se organizează o expoziție de cărți, o lectură în grup sau o informare politică.

Un mijloc eficace folosit de conducerea cursului pentru a vedea în ce măsură cursanții și-au însușit materialul predat, a constat în întocmirea unor lucrări de control de către bibliotecari pe anumite teme cum au fost: *Cum se întocmește un plan de acțiune pentru organizarea unei consfătuiri cu cititorii. Un plan de muncă trimestrial ș.a.* Lucrările de control au fost apoi discutate în seminar, dîndu-se ca exemplu cele mai bune și arătîndu-se lipsurile unor lucrări mai slab întocmite.

Fără îndoială însă că, în general cursul nostru s-ar fi putut desfășura în condiții și mai bune, dacă nu ar fi existat și de data aceasta o serie de lipsuri. În primul rînd trebuie să arăt că unele lecții nu au fost predate la un nivel corespunzător, ceea ce a făcut ca acestea să nu poată fi destul de bine înțelese de cursanți. Așa, de pildă, a fost lecția *Cataloagele bibliotecii, mijloc important de recomandare a celor mai bune cărți și de cunoaștere a fondului de cărți de către cititori.* Acest lucru a reeșit în evidență cu ocazia aplicațiilor practice, cînd s-au constatat greșeli serioase făcute de cursanți în privința descrierii și clasificării cărților.

Lipsuri s-au manifestat și în desfășurarea unor seminarii care nu au reușit să lămurească toate problemele discutate, cum au fost seminariile asupra lecțiilor *Evidența cărților în bibliotecile satești, Așezarea, păstrarea și verificarea fondului de cărți.*

O lipsă serioasă a conducerii cursului a fost și faptul că nu s-a preocupat să antreneze colectivul bibliotecii raionale din Rădăuți în organizarea unor manifestări de masă ca recenzii, consfătuiri cu cititorii, de la care cursanții ar fi avut multe lucruri de învățat.

Nu este mai puțin adevărat că unele lipsuri ivite în desfășurarea lecțiilor și seminariilor se datoresc și unei defecțuoase întocmiri a programei de învățămînt. Este adevărat că față de trecut, programa elaborată de Ministerul Culturii a fost mult îmbunătățită. Au fost a-

dăugate lecții politice, agrotehnice precum și conferințe despre literatură și de cultură generală, care au fost urmărite cu mult interes de către cursanți. Ele au înlesnit bibliotecarilor să-și însușească noi și prețioase cunoștințe necesare muncii lor de zi cu zi. Dar nu este mai puțin adevărat că programa de învățămînt fiind destul de încărcată pentru durata unui curs ca al nostru, numărul orelor acordate pentru predarea unor anumite lecții a fost cu totul insuficient. Dacă, așa cum am arătat mai sus, au fost unele lecții neclare, cum a fost cazul cu lecția cu privire la cataloage, aceasta se datorește și numărului mic de ore prevăzute de programă pentru o problemă de o asemenea importanță. Insuficient găsesc că a fost și numărul orelor acordat pentru studierea materialului bibliografic indicat la lecțiile politice. Și spun acest lucru în legătură cu felul în care s-au desfășurat seminariile la lecțiile politice. Din această cauză, conducerea cursului nostru s-a văzut nevoită să mărească numărul orelor pentru studierea materialului bibliografic indicat la lecțiile politice de la 3, la 5 ore.

Ministerul Culturii ar fi trebuit să dea

o mai mare atenție bibliografiei recomandate la fiecare lecție. Au fost lecții ca de pildă P.M.R. forța conducătoare și călăuzitoare a poporului din țara noastră a cărei bibliografie, recomandată după programă, nu corespundea deloc tematicii lecției respective.

Cu toate lipsurile avute, cursul pentru bibliotecarii sătești și-a atins scopul. La seminarul recapitulativ mulți dintre bibliotecarii prezenți au răspuns bine, dovedind că și-au însușit materialul predat. În mod deosebit s-au relevat utemiștii Jitaru Nicolae, de la biblioteca sătească din Dolhești Mari, raionul Fălticeni, Hirjoală Ion de la biblioteca din comuna Adășeni, raionul Săveni, Butnaru Haralambie de la biblioteca sătească Dorna Cindreni, raionul Vatra Dornei.

Felul în care bibliotecarii și-au însușit materialul predat la cursuri, ne face să credem că și din această serie de bibliotecari se vor ridica bibliotecari ca tov. Ficard Eufrosina de la biblioteca sătească Rădăuți-Prut, raionul Darabani, decorată cu Medalia Muncii, Cadariu Ortensia de la biblioteca sătească din comuna Bucecea, raionul Botoșani, care fac cinste regiunii noastre.

Despre cursul pentru bibliotecarii sătești din regiunea Autonomă Maghiară

NIORICA BARTOK
Bibliotecar șef al bibliotecii regionale
din Tg. Mureș

O sarcină importantă a bibliotecilor regionale este sprijinirea metodică a activității bibliotecilor din regiune.

Pe marginea acestor preocupări colectivul bibliotecii noastre și-a propus în plan organizarea unui curs de 3 săptămîni pentru bibliotecarii sătești din regiune, care a și fost realizat în cursul lunilor octombrie — noiembrie. Planul cursului a fost elaborat de secția de învățămînt a Ministerului Culturii. Materialele metodice puse la dispoziție, ne-au fost de mare folos. Incluziunea în program a lecțiilor despre agricultură și literatură pe lingă cele politice și de specialitate, a constituit un element nou și foarte necesar. Aceste materiale au fost primite cu foarte mult interes de către cursanți și în special seminariile agrotehnice au fost foarte vii. Aceasta arată cît de necesare sînt cunoștințele agrotehnice pentru bibliotecarii sătești și interesul lor se explică tocmai prin faptul că ei au simțit lipsa acestor cunoștințe.

Cu toții ne-am străduit ca acest curs să decurgă în cît mai bune condițiuni și am urmărit ca participanții să poată profita cît mai mult de timpul petrecut la Tg. Mureș.

În acest scop a fost format un colectiv care să se ocupe cu organizarea cursului, condus de îndrumătorul cu bibliotecile Secțiunii culturale regionale. Planul de muncă a prevăzută și asigurarea condițiilor materiale necesare cursului nostru ca: localul și cantina.

În alegerea bibliotecarilor pentru curs, am ținut seama de necesitatea îndrumării și pregătirii celor mai recent încadrați sau a celor cu activitate mai slabă, potrivit cu constatările noastre făcute pe teren. În total au participat la acest curs 28 bibliotecari sătești.

Pentru îndeplinirea sarcinii de lector ne-am adresat celor mai buni specialiști. În afară de aceasta, cursanții au fost ajutați în însușirea materialelor predate și de doi asistenți.

Cititorii consultă catalogul sistematic al bibliotecii regionale Tg. Mureș.

Seminariile lecțiilor de ideologie au oglindit lipsuri serioase în ceea ce privește nivelul politic al unor bibliotecari. Fără îndoială, asemenea lipsuri n-au putut fi remediate cu totul în cele câteva lecții la care au asistat, dar cei în cauză și-au luat angajamentul ca pe baza cunoștințelor ce și-au însușit la curs să continue a face studii temeinice în această direcție de îndată ce vor ajunge acasă.

În cadrul lecțiilor agrotehnice, cursanții au făcut cunoștință cu principalele probleme legate de obținerea unei recolte bogate. Bibliografia necesară a fost asigurată cu ajutorul Secției agricole regionale care ne-a pus la dispoziție materialele respective. La predarea lecțiilor agrotehnice și-au dat contribuția cei mai buni specialiști din Tg. Mureș.

În cadrul orelor de literatură bibliotecarii au fost familiarizați cu operele clasice române, maghiare și ruse. Totodată li s-au prezentat diferite opere ale literaturii sovietice, ale literaturii române contemporane și ale țărilor de democrație populară. Pentru completarea cunoștințelor în acest domeniu au fost organizate și ore de lectură. Cu acest prilej s-a făcut analiza cititului artistic, ceea ce a dat posibilitate bibliotecarilor să cunoască cum trebuie să se citească la cercurile de citit și la lecturile în colectiv.

Problemele privind organizarea și evidența fondului de cărți, conducerea și

regulamentul de funcționare al bibliotecilor sâtești, popularizarea cărții, au fost dezbătute în lecțiile profesionale. Cu deosebire s-a insistat asupra muncii de informare politică a țărănimii muncitoare.

Seminariile profesionale au fost conduse de asistenți, iar materialele necesare muncii practice au fost asigurate de către biblioteca regională.

În ceea ce privește orele de practică, acestea au fost suficiente, cu excepția orelor prevăzute pentru clasificarea cărților. Pentru înlăturarea acestei greutăți am introdus metoda ca în fiecare dimineață, timp de o jumătate de oră, să se lucreze în colectiv la clasificarea cărților.

Preocuparea de bază a lecțiilor profesionale a fost aceea de a înarma pe bibliotecari cu cât mai multe cunoștințe practice. Am insistat asupra importanței bibliotecilor mobile și filiale luând ca bază experiența bibliotecii regionale și a unor biblioteci raionale din regiunea noastră care au înregistrat succese în această direcție.

Prin lecțiile predate am căutat să imprimăm un nou stil de muncă bibliotecilor noastre, pentru ca ele să poată deveni centre de informare la sate prin organizarea de consultații în problemele care interesează țărănimia muncitoare. De asemenea, o bună parte din cunoștințele predate a avut ca scop pregătirea bibliotecarilor sâtești pentru ca ei să înceapă de îndată, în mod serios, sprijinirea activității bibliotecilor căminelor culturale și ale colțurilor roșii.

În cadrul activității extrașcolare, bibliotecarii cursanți au fost conduși să viziteze bibliotecile documentare din oraș. Ei au mai luat parte la două recenzii, au asistat la o seară literară închinată poetului maghiar Petöfi, au vizitat colectura bibliotecilor unde li s-a explicat munca specifică a acestei unități, și au vizitat diferite expoziții de cărți etc.

De două ori pe săptămână cursanții au organizat revista presei. Gazeta de perete a cursului a oglindit viu activitatea acestuia, prin articole și caricaturi, care au făcut dovada spiritului critic al bibliotecarilor sâtești.

Unul din neajsurile serioase ale cursului a fost programul mult prea încărcat.

Putem spune totuși că acest curs a fost un ghid folositor în munca bibliotecarilor sâtești, un mijloc activ pentru pregătirea inițială a celor care trebuie să ducă munca cu cartea. Eficacitatea cursului nostru a fost cu atât mai mare și aportul lui cu atât mai prețios cu cât s-a ținut în pragul perioadei lunilor de iarnă când munca cu cartea la sate trebuie să continue cu un avânt sporit.

Despre consfăturile a cititorului

Consfăturile cu cititorii constituie una din formele cele mai răspândite de discutare a cărților în U.R.S.S., ele având o mare importanță educativă, dezvoltând gustul pentru citit, ajutând pe cititori în aprecierea cărților.

Organizarea consfăturilor cu cititorii prezintă din această pricină, o problemă foarte importantă. În legătură cu această redacția ziarului *Kulturno-prosvetitelnaia rabota* s-a adresat scriitorului Ilya Ehrenburg, rugându-l să-și împărtășească părerile asupra problemei organizării acestor consfătuiri.

Ideia consfăturilor cu cititorii este foarte bună — a spus Ilya Grigorievici, corespondentului nostru.

Consfăturile care au loc în întreaga țară atrag milioane de cititori sovietici spre literatură.

Eu am asistat la multe consfătuiri închinată cărților mele. Am asistat de câteva ori și la discuții purtate asupra cărților altor autori. Unele discuții au fost interesante atât pentru mine cit și pentru cititori. Altele dimpotrivă mi s-au părut plicticoase.

Este bine când cititorul își expune impresiile sale asupra cărții. Fiecare doar interpretează pe eroi în felul său, împunându-i eroului creat de autor multe trăsături ale sale. Prin exprimarea unor asemenea interpretări diferite se lărgeste cercul imaginilor cititorilor, iar pentru autor este întotdeauna interesant să cunoască care din eroii săi au „ajuns” până la cititor, cum au fost prelucrați în conștiința acestora, care dintre eroi poate clari și apropiați autorului, au

ramas abstracti și schematici pentru cititor.

Totuși am asistat și la consfătuiri unde nu s-a auzit glasul cititorului. Cineva, probabil bibliotecarul — nu a orientat just pe cititori. La asemenea consfătuiri ei au repetat doar părerile criticii apărute în presă. Asemenea consfătuiri cu cititorii se transformă într-un fel de „critică de amatori”. Eu nu am nimic împotriva amatorismului în teatru sau în muzică. În el își găsește expresia tendința oamenilor spre artă; aci mulți își dezvoltă aptitudinile lor, iar spectatorului îi face plăcere. Dar altceva este discuția asupra unei cărți. Unii bibliotecari care nu înțeleg importanța consfăturilor cu cititorii nu le dau un caracter creator; hotărînd că cititorii trebuie să facă pe criticii, le împar dinainte temele și-i roagă naiv ca la consfătuire să repete părerea publicată în ziar și reviste. La asemenea consfătuiri participării citesc părerile scrise dinainte, păreri în ca-

re nu a mai rămas nimic din impresiile lor personale. O asemenea imitare a criticii în loc de exprimare a unei păreri personale nu îmbogățește din punct de vedere cultural pe cititor, ci din contră scade nivelul său. Mă îndoiesc dacă asemenea acțiuni pot fi considerate folositoare pentru creșterea nivelului cultural.

După părerea mea, pregătirea consfătuirii trebuie să conste în aceea că bibliotecarul alege și recomandă cartea care urmează să fie discutată, precum și alte lucrări ale autorului pentru ca cititorii să-și formeze o părere asupra drumului de creație al autorului, despre stilul său, despre cercul de probleme care interesează pe autorul respectiv.

Mi se pare că cu cât mai puțin vor „organiza“ bibliotecarii consfătuirile, cu atât ele vor fi mai interesante, mai vii și mai naturale. În acele cazuri când bibliotecarul parcă se scuză înainte de consfătuire spunând: „Știți, am avut foarte puțin timp și nu am reușit să pregătesc „cititorii“ spun de obicei ceea ce gândesc ei înșiși.

Nu de mult a avut loc o consfătuire asupra articolului meu *Despre munca scriitorului* publicat în revista *Znamea*. Ea a avut loc într-o bibliotecă raională. Componenta cititorilor este acolo foarte variată — studenți și femei casnice, ingineri și învățători, muncitori și pensionari. Această consfătuire a fost după părerea bibliotecarilor „slab pregătită“ și deoarece nu s-a pus în discuție un roman, ci un articol închinat muncii scriitorului, de aceea și discuțiile ce au avut loc au atins problemele privind întreaga noastră literatură sovietică.

Pentru mine au fost foarte interesante părerile participanților. Ei au criticat foarte aspru unele romane ale noastre despre care au apărut în presă articole de laudă. Ei au apărut unele opere pe care criticii le-au considerat slabe. Ei au vorbit despre ceea ce gândesc și simt și despre faptul că ar dori să găsească în cărți adevărul vieții.

Cititorul nostru a crescut neobișnuit

de mult. Îmi aduc aminte de consfătuirile de la începutul anului 1930. Discuțiile erau atunci deseori nejuste, cititorii cereau să fie zugrăvite numai tipuri ideale, erau indignați de faptul că se scrie în cărți despre dragoste, spunând că aceasta „distrage de la muncă“, susținând că în literatură trebuie să se oglindească procesele de producție. Aceasta încurca puțin pe scriitor. Fără îndoială că și acum există unele păreri nejuste ale cititorilor.

În general, însă, repet că cititorii noștri au crescut mult și iubesc cartea în adevăratul sens al cuvântului. La noi poartă discuții asupra temei literare nu numai intelectualii, ci și muncitorii și colhoznicii. Eu știu acest lucru foarte bine atât de la consfătuiri, cât și din scrisori și întilniri.

În unul din colhozurile pe care le-am vizitat în legătură cu munca mea de deputat, am discutat mult cu președintele colhozului și cu contabilul despre unele greutăți, despre felul cum să fie ajutat colhozul care nu are suficientă apă, energie electrică și brațe de muncă. Mai târziu președintele îmi spuse deodată: „Iată, nu de mult colhoznicile au stat de vorbă și au avut o dispută, — este just sau nejust faptul că Serghei n-a luat-o pe Mado cu el? Iată ea, — și arată pe contabilă — ea susține că e just, iar eu cred că nu este just“.

Aceasta nu era important numai pentru faptul că o lucrare este mai mult sau mai puțin populară. Aci este important un alt lucru. Nu odată am fost în multe țări din apusul Europei și în America. Și voi spune absolut obiectiv că nicăieri nu există un sat în care țărani să discute asupra unui roman contemporan sau clasic, despre soarta eroiului sau eroinei romanului.

Asemenea cititori ca la noi n-au fost în Rusia veche și nu sînt nici acum în Apus. Cititorii noștri citesc într-adevăr în mod creator, participînd la lectură. Și faptul că la noi există asemenea cititori prevestește înflorirea marelui literaturi.

După revista Kulturno-prosvetitelnaia rabota nr. 6, 1954.

DIN EXPERIENȚA BIBLIOTECILOR SOVIETICE

150 de ani de la înființarea Bibliotecii Științifice din Kazan

A. KARIMULIN

locuitorul directorului bibliotecii

La 17 noiembrie 1954 s-au împlinit 150 ani de la înființarea Bibliotecii Științifice a Universității de Stat din Kazan, una din cele mai vechi și cele mai mari din Uniunea Sovietică.

Baza ei de cărți a format-o fondul bibliotecii înființate în anul 1758 pe lângă primul gimnaziu din Kazan.

În anul 1816 biblioteca număra 12.450 cărți, stampe, manuscrise; din acest număr n-au fost cumpărate decât 3000 cărți. Guvernul țarist nu s-a îngrijit de completarea permanentă a bibliotecii, corespunzătoare cu sarcinile învățământului universitar.

În 114 ani de existență, pînă la Revoluția din Octombrie, fondul de cărți al bibliotecii a ajuns la 268.000 volume.

În primii ani, biblioteca a fost accesibilă numai de profesorii universității fiind inaccesibilă nu numai marelui public, ci și studenților.

În anul 1855 biblioteca studențească a devenit independentă, fiind condusă de studenți care au completat fondul ei prin donații personale. În felul acesta au început să pătrundă în bibliotecă cărți interzise de cenzură. Biblioteca s-a abonat la revistele progresiste din acea vreme „Sovremennik”, „Otecestvenne Zapiski” care au propagat ideile marilor revoluționari-democrați Belinski, Cernișevski, Dobroliubov. Revista „Kolo-kol” a lui Herzen s-a răspândit larg în studențime. Autocrația țaristă, speriată de situația revoluționară din anii 60 ai secolului trecut, a închis biblioteca studențească, totuși aceasta a continuat să funcționeze în secret. Mai târziu s-au adunat aici proclamațiile antiguvernamentale ale organizațiilor „Velikorus”, „Molodaia Rosia”, „Generația tinăra”, „Libertatea” și altele. Aceste proclamații au fost răspândite în rândurile populației Kazanului, ajungînd și la sate.

Între anii 1819—1821 marele matematician N. I. Lobacevski a devenit membru al comitetului de control al bibliotecii universitare, iar începînd cu anul 1825 pînă în 1835 — conducătorul ei. Lobacevski a pus ordine în completarea bibliotecii, stabilind legături cu autorii și editurile rusești și din străinătate. (A. F. Smirdin, K. A. Polevii și alții).

În timpul lui Lobacevski a fost creat fondul central al cărților și manuscriselor din răsărit, din care mare parte a fost predat în anul 1855 universității din Petersburg.

Sub conducerea lui N. I. Lobacevski s-a construit și actuala clădire a bibliotecii. În anul 1836 biblioteca număra deja 15.450 opere și 30.185 manuscrise, devenind una din cele mai bune biblioteci științifice de pe acea vreme.

De fondurile ei bogate de cărți s-au folosit multe generații de oameni înaintați ai țării noastre. Aici a studiat și lucrat marele Lenin, cînd era student al universității din Kazan.

În anii Puterii Sovietice fondurile bibliotecii au crescut cu aproape de zece ori, numărînd în prezent peste 2.500.000 cărți, broșuri, reviste, manuscrise și alte materiale.

Aici găsim primele ediții rusești ale Manifestului Partidului Comunist de K. Marx și F. Engels, Capitalul de K. Marx, prima ediție a lucrării lui F. Engels Situația clasei muncitoare în Anglia (1845) în limba germană; primele ediții ale operelor lui V. I. Lenin Dezvoltarea capitalismului în Rusia (1899), Două tactici ale social-democrației în revoluția social-democrată (1905), Materialism și empiriocriticism (1909) și multe altele.

Biblioteca posedă primele cărți din operele lui Pușkin, ziare și almanahuri vechi. Găsim un mare număr de cărți

apărute în străinătate și o colecție foarte bogată de manuale și cărți rare în limbile răsăritene.

În fondurile bibliotecii se găsesc cărțile rare ruse din sec. XVI—XVIII tipărite de Ivan Feodorov, a lui Cantemir și altele.

Bogată este biblioteca și în cărți editate în Europa Apuseană în secolele XVI—XVII. În edițiile secolului al XVI-a sînt reprezentați clasicii literaturii grecești și romane. O mare raritate o constituie edițiile operelor clasice literaturii italiene, ca **Sonetele** lui Petrarca (1522) **Divina Comedie** a lui Dante (1564).

În bibliotecă se păstrează tratatul de medicină a marelui învățat tadjic Avicenna, editat la Roma în anul 1593 și unicul exemplar din U.R.S.S. al cărții **Gramatica limbii chineze**, editată la Kanton în anul 1700 în limba spaniolă.

În fondurile de cărți ale bibliotecii se află multă literatură din istoria și cultura popoarelor din Asia Mijlocie, Siberia, cărți și manuscrise în limba cazahă, chirghiză, ciagataiscă și alte limbi.

Pentru istoria științei prezintă o mare însemnătate manuscrisele lui N. I. Lobacevski și a prietenului său I. M. Si-

Fondurile bibliotecii cresc din zi în zi. Din anul 1922 a început să primească cite un exemplar din toate publicațiile ce apar pe teritoriul R.S.F.S.R. Prin schimb de cărți biblioteca Universității din Kazan primește aproape toate lucrările științifice editate în limba rusă într-un tiraj de mai puțin de 500 exemplare.

În anul 1953 s-a încheiat lucrarea de unificare a operelor clasice marxism-leninismului într-un fond separat, fondul manualelor fiind întocmit pe bază alfabetică.

Biblioteca deservește studenții și profesorii precum și pe colaboratorii științifici ai filialei Academiei de Științe a U.R.S.S. Cărțile ei mai sînt folosite de personalul muzeelor, teatrelor, uzinelor, fabricilor, școlilor, tehnicurilor și instituțiilor locale. În sălile de lectură nu rareori sosesc cititori din regiunile vecine, din Asia Mijlocie, din Siberia, din Leningrad, Moscova și din alte orașe.

Pentru deservirea diferențiată a cititorilor s-au repartizat săli pentru oamenii de știință, pentru studenții facultății de istorie și filosofie pentru cei de la facultatea de chimie. În anii care ur-

mează se preconizează soluționarea definitivă a deservirii diferențiate a profesorilor și studenților fiecărei facultăți. Sălile de lectură au fonduri speciale de cite 4000—5000 cărți. În zile anumite, în sala de lectură a oamenilor de știință se dau consultații în legătură cu materialele apărute în reviste, scrise în limbile engleză, arabă, franceză și germană.

După Revoluția din Octombrie s-a mărit radical numărul cititorilor și al cărților difuzate. Dacă în anul 1913 s-au difuzat în total 17.390 cărți, în 1953 numărul lor a crescut la 765.000.

Biblioteca științifică a Universității din Kazan ajută la completarea fondurilor altor biblioteci din țară. Astfel, din dublete s-au dat multe cărți pentru bibliotecile care au suferit de pe urma cotropitorilor fasciști. Se acordă un ajutor în cărți și bibliotecilor noi înființate. Între 1951—1953 s-au trimis zeci de mii de volume Bibliotecii Științifice a Academiei de Științe din R. S. S. Kazahă, bibliotecii de stat din Chișinău și altora.

O activitate intensă se depune în domeniul informării cititorilor despre noile apariții de cărți, prin buletine speciale de cărți noi, de recomandări pe teme de știință și literatură etc.

Biblioteca organizează deseori expoziții de cărți închinată unor date însemnate și evenimentelor principale în viața țării noastre.

De un mare ajutor pentru cititori este secția științifico-bibliografică. În anul 1953 ea a dat 5400 informațiuni scrise și verbale în diferite probleme de știință, tehnică, literatură și artă.

Mai mult de douăzeci cataloage dezvoltate în fața cititorilor fondurile bogate ale bibliotecii: catalogul general alfabetic și catalogul sistematic, cataloagele de cărți în limbile popoarelor din U.R.S.S. și în limbi străine, catalogul hărților, al revistelor, notelor și altele.

O mare atenție se acordă creșterii calificării profesionale a lucrătorilor bibliotecii. În anul 1954 s-au ținut cursuri pentru bibliotecari și bibliograff (planul de învățămînt al cursului a fost calculat pe 100 ore). Lunar se fac seminarii de studiu a fondurilor bibliotecii, de organizare a cataloagelor etc.

În cinstea împlinirii a 150 ani de existență, bibliotecii i s-a dat, în anul 1954, numele de bibliotecă „N. I. Lobacevski”.

După revista *Bibliotekar* nr. 10, 1954

BIBLIOTECI ȘTIINȚIFICE

Biblioteca științifică a Institutului Agronomic din Craiova

BARBU CHERATA
bibliotecar șef al bibliotecii Institutului
Agronomic din Craiova

Institutul Agronomic din Craiova înființat în anul 1948, în cadrul căruia funcționează și biblioteca științifică, este o realizare cu care oamenii muncii din regiunea noastră se mândresc în mod deosebit.

Sarcina principală a Institutului este de a pregăti cadrele necesare dezvoltării agriculturii socialiste din țara noastră, ingineri mecanici și agrotehnicieni. În acest scop, Institutul posedă două facultăți: Facultatea Agrotehnică și Facultatea de Mecanizare a Agriculturii cu un număr de 909 studenți.

Biblioteca și-a început activitatea în același an cu înființarea Institutului, contribuind în mod activ la documentarea științifică și didactică a cadrelor în procesul de învățămînt și la educarea comunistă a studenților.

Biblioteca a fost înzestrată cu un fond inițial de 5800 volume. Între timp fondul de cărți a crescut neîncetat, numărînd în prezent 25.000 volume și 116 colecții de ziare și reviste.

Biblioteca e organizată pe două secțiuni: 1) secțiunea pentru completarea și organizarea fondului de publicații și a cataloagelor și 2) secțiunea pentru deservirea cititorilor în sălile de lectură și împrumut.

Completarea fondului de cărți se face printr-o alegere calitativă a cărților, pe baza programei de învățămînt a Institutului și a diferitelor materiale bibliografice (liste bibliografice, buletine bibliografice, buletine de precomenzi, cereri ale cititorilor etc.).

În centrul preocupărilor bibliotecii este asigurarea și difuzarea literaturii corespunzătoare specificului celor două facultăți și planurilor de cercetări științifice, didactice și educative. Cărțile se procură prin Colectura bibliotecilor, Institutul Romîno-Sovietic, Institutul de Documentare Tehnică, Atelierele de material didactic ale Ministerului Agriculturii și Silviculturii,

Institutul Politehnic Timișoara, Institutul de Mecanică din Orașul Stalin, Institutul Politehnic București etc., urmărindu-se în același timp procurarea de manuale și cursuri de care au nevoie studenții.

Pînă în prezent biblioteca a reușit să satisfacă în mare parte cererile disciplinelor de studiu ale Institutului. Astfel pe primul plan stă catedra de marxism-leninism, catedră de bază din Institut, pentru care ne-am străduit să achiziționăm în număr satisfăcător operele clasicele marxism-leninismului.

În domeniul agrotehnicii și al mecanizării agriculturii, figurează cele mai bune literari de specialitate. Astfel, lucrările agrotehnicienilor și agrobiologilor sovietici Williams, Lisenko, Dokușeev, Iakuskin, Miciurin, Timirișev, se află în cîte 30—70 exemplare.

Biblioteca mai posedă un număr de circa 3000 cărți tehnice și de literatură în limba rusă în cîte 2—3 exemplare fiecare titlu.

Caracterul fondului bibliotecii este ilustrat prin materialul însemnat pe care îl conține din domeniul agrotehnicii și al mecanizării și electrificării agriculturii. Pentru documentare, fondul cuprinde și cîte 1—2 exemplare din publicațiile științifice din alte domenii, editate în Uniunea Sovietică și în țările de democrație populară.

Fondul uzual al bibliotecii numără circa 20.000 volume. La acest fond se adaugă colecțiile de ziare și reviste de specialitate, în limbile romînă și rusă. Întregul material este pus la dispoziția cititorilor de către colectivul bibliotecii, format din șase tovarăși: 1 mînuitor de cărți, 2 depozitari, 1 bibliotecar ajutor, 1 bibliotecar și 1 bibliotecar șef. Se dă o mare atenție informării studenților asupra cărților noi achiziționate. În sala de împrumut sînt folosite catalogul alfabetic și sistematic, în care

cele mai dezvoltate în conținut sînt grupele 3 Științe sociale, 5 Științe naturale, matematică și 6 tehnică, industrie, agricultură, cu diviziunile 57 Biologie și 63 Agricultură. Catalogul sistematic cuprinde și articole din diferite reviste de specialitate, precum și fișele traducerilor făcute în Institut.

Bibliotecarii procură de asemenea bibliografiile necesare în problemele care preocupă pe studenți. De pildă: studentului Ionaș Victor din anul IV Mecanizare, avînd nevoie să-și pregătească lucrarea *Dezvoltarea agriculturii în țara noastră* i s-a recomandat o bibliografie cuprinzînd cele mai importante materiale în legătură cu această problemă.

Un ajutor important în indicarea bibliografiilor îl dau profesorii, care, în felul acesta înțeleg să ajute alături de studenți cit și colectivul bibliotecii. Deosebi studenții vin la bibliotecă cu bibliografia recomandată de profesori. În această direcție, colectivul catedrei de marxism-leninism este cel mai bun îndrumător din Institut.

Biblioteca a reușit să cointereneze în activitatea ei cadrele din Institut, fiind o legătură permanentă cu asistenții respectivi care sînt responsabili ai bibliotecii de catedră. Pe lângă biblioteca Institutului s-au creat biblioteci pe catedre, care primesc cărți de specialitate pentru documentarea cadrelor didactice și a studenților. Cel mai mare număr de cărți îl posedă catedra de marxism-leninism, care primește câte 1—2 exemplare din fiecare lucrare înțră în bibliotecă. Fondul acestei biblioteci este de circa 1000 volume. Celelalte biblioteci de catedră conțin de la 50—300 exemplare.

Prin responsabilii bibliotecilor de catedră se primesc listele de recomandare pentru cărțile propuse de profesori, se fac cunoscute cadrelor noutățile în curs de apariție, se hotărăște numărul necesar de exemplare pentru uzul studenților, se difuzează la catedră materialul informativ și uzual, se urmărește și se îndrumază studiul individual al studenților.

În scopul de a pune de acord activitatea bibliotecii cu activitatea științifică și didactică a Institutului s-a înființat în cursul lunii august 1954, consiliul bibliotecii, alcătuit din 9 membri: un președinte (tov. prof. Mihăilescu Ion), 5 profesori, secretarul organizației de bază U. T. M., președintele comitetului sindical și bibliotecarul șef. Acest consiliu dă un ajutor concret bibliotecii, asigurînd totodată controlul asupra calității muncii cu cartea. Consiliul se întrunește în mod obișnuit din 2 în 2 săptămîni, iar în cazuri de ne-

cesitate, săptămînal. El are ca sarcină discutarea planului de muncă anual și a dărilor de seamă și sprijinirea bibliotecii în munca bibliografică. În acest fel munca bibliotecii a devenit mai organizată. Prin consiliul bibliotecii se definează de asemenea propunerile pentru procurarea cărților noi apărute, cit și a abonamentelor la diverse reviste de specialitate. Consiliul mai hotărăște asupra traducerilor ce trebuie efectuate pentru uzul studenților.

În prezent, orice problemă importantă e rezolvată prin consiliu. Fiecare membru al consiliului are cite o sarcină. Spre exemplu: tov. prof. Hera Bucur de la catedra de Economie Politică are ca sarcină popularizarea bibliotecii pe grupe de studenți, în fiecare an de studiu, antrenînd în această muncă pe asistenți și profesori; tov. prof. Petreanu Ion de la catedra de Chimie are controlul activității în sălile de lectură ale bibliotecii și ale căminelor, tov. prof. Mihăilescu Ion de la catedra de Fiziologia vegetală duce munca de popularizarea cărților tehnice; iar tov. Negrea Ion, asistent la catedra de marxism-leninism e însărcinat cu popularizarea cărților social-politice, etc.

În propaganda cărții tehnice, de literatură și social-politice, locul de bază îl ocupă discuția cu fiecare cititor. Ca metode de popularizare au fost folosite de asemenea expozițiile de cărți, centrate pe probleme, ca de exemplu: *Cartea din R. P. R. în ajutorul păcii și al socialismului, Agricultura sovietică în ajutorul dezvoltării agriculturii în regiunea noastră*. Alte metode sînt recenziile afișate precum și recenziile susținute de studenți și profesori, cum au fost recenzia lucrării *Fiziologia vegetală* de Mazimov, ținută de tov. prof. Mihăilescu Ion, în mai multe ședințe, pe capitole.

În fiecare lună pe „panoul noutăților” se afișează cărțile intrate în bibliotecă. În vitrine se expun cărțile și revistele noi, iar din cînd în cînd se fac expuneri bibliografice etc.

Munca în bibliotecă se desfășoară pe baza planului de muncă anual. Acest plan s-a defalcat pe trimestre și apoi pe luni. El cuprinde sarcini privitoare la: îndrumarea și coordonarea activității științifice și administrativ-gospodărească a bibliotecii; completarea fondului de cărți, reorganizarea fondului bibliotecii; funcționarea bibliotecii și munca cu cartea. Sarcinile sînt repartizate pe persoane, cu termene precise pentru îndeplinirea lor.

În mod obișnuit bibliotecă funcționează de la orele 7 (vara), 7,30 (iarna) pînă la ora 20, iar în timpul examenelor și al colocviilor pînă la ora 22, fără să fie închisă nici o zi pe săptămîină.

Biblioteca posedă 8 săli de lectură în localul ei, din care 7 sînt la etaj și una la parter, creată de curînd spre a satisface cerințele studenților. Frecvența în sălile de lectură în perioada examenelor este de 400-500 cititori zilnic. În afară de acestea sînt încă 5 săli de lectură în cămine. Din inițiativa conducerii și a organizației de bază care îndrumază și sprijină în mod activ biblioteca, numeroși tovarăși profesori și asistenți au fost antrenați în munca de îndrumare și control al studiului studenților în sălile de lectură.

În restul anului frecvența sălilor de lectură este între 100-200 cititori zilnic. Cititori permanenți sînt 900. La parter sînt amenajate depozitele, sala de deservire a cititorilor, birourile bibliotecii și ale translatorilor.

În perioada examenelor și a colocviilor, colectivul — deși redus ca număr de persoane — a arătat întotdeauna o înțelegere deosebită față de studenți. Nu rare au fost cazurile cînd membrii acestui colectiv, ținînd seama de dorința de a studia a studenților au stat peste orele de lucru, dîndu-le ajutorul și îndrumările necesare.

Biblioteca noastră are totuși o serie de lipsuri în legătură cu susținerea muncii științifice și didactice ce se desfășoară în Institut, lipsuri care vor trebui lichidate cît mai neîntîrziat. Astfel pînă acum n-am organizat încă un curs de calificare profesională. Această lipsă se resfrînge în diferite domenii ale activității bibliotecii, cum este activitatea bibliografică nesatisfăcătoare, din cauza lipsei unui bibliograf calificat. Cătoagele nu sînt încă puse la punct, ele cuprinzînd încă fișe vechi care n-au fost înlocuite.

O lipsă serioasă a noastră este că nu am reușit să creăm un colectiv voluntar de studenți, care să ajute biblioteca în munca ei.

Au fost și greutăți obiective care au împiedicat buna funcționare a bibliotecii ca de pildă, funcționarea policlinicii studențești în același local cu biblioteca, sau lipsa mobilierului. Lipsa de rafturi suficiente a împiedicat așezarea cărților după clasificarea zecimală, această așezare presupunînd spațiu pentru fiecare clasă. De aceea, am fost obligați să utilizăm spațiul din rafturi pînă la refuz.

Înțelegînd rolul de răspundere pe care biblioteca îl are în formarea tinerelor cadre de ingineri agronomi, alfit de necesare în dezvoltarea agriculturii noastre socialiste, colectivul bibliotecii își propune ca în cursul acestui an să-și intensifice activitatea pentru a putea îndeplini cu cînte sarcinile sale avînd călăuzitor și sfătuitor experiența bibliotecilor științifice din Uniunea Sovietică.

Astfel, noi ne vom strădui să dăm o îndrumare mai justă cititorilor. Vom ține o strînsă legătură cu cadrele, antrenînd pe tov. profesori în aplicarea măsurilor pentru îmbunătățirea activității bibliotecii în ceea ce privește ajutorul ce trebuie dat mai ales studenților din anul I. Vom căuta să mobilizăm pe profesori și studenți în organizarea diferitelor acțiuni de popularizare și difuzare a cărții. Vom face schimb de experiență cu alte biblioteci științifice și în special cu biblioteca Universitară din Cluj, a cărei rodnică activitate, din punct de vedere metodologic, poate constitui pentru noi un prețios îndrumar. Dorința noastră cea mai vie este să putem face față sarcinilor ce ne revin, transformînd biblioteca noastră într-un centru viu și activ pe drumul culturii noi socialiste, ajutînd studenții Institutului Agronomic să devină adevărați constructori ai socialismului în țara noastră.

Cînd nu există simț de răspundere în muncă

La numai cîțiva pași de porțile I. F. I. L., „Bernath Andrei” din orașul Vatra Dornei, se află clădirea frumoasă și spațioasă a clubului.

Din păcate însă, muncitorii întreprinderii frecventează foarte puțin această bibliotecă. Faptul se datorește activității cu totul nesatisfăcătoare desfășurată de bibliotecă pentru răspîndirea cărții în mijlocul muncitorilor.

În tot timpul anului trecut, munca cu cartea în întreprinderea „Bernath Andrei” s-a limitat doar la împrumutul de cărți la sediul bibliotecii. Dar și această muncă s-a desfășurat în condiții nesatisfăcătoare și cu mari deficiențe, în special în perioadele ianuarie-aprilie și septembrie-decembrie 1954, cînd responsabilă bibliotecii, tov. Bănărescu Natalia a lipsit din întreprindere fiind trimisă în alte munci. În cursul lunilor septembrie-decembrie, responsabilă bibliotecii a fost înlocuită de tov. Spitzer Mișu, responsabilul stației de radioamplificare a întreprinderii. Acesta, preocupat de munca sa la stațiunea de radioamplificare, a neglijat complet bibliotecă pe care a ținut-o mai tot timpul închisă, lipsind astfel pe muncitori de posibilitatea de a restitui cărțile luate mai înainte, sau de a împrumuta altele noi.

Un asemenea caz este cel al tovarăsei Sușca Ana, muncitoare

la secția lăzi. La începutul lunii septembrie, ea a împrumutat de la bibliotecă cărțile Doi frați de V. Volkov și Pasărea de foc de P. Dumitriu. După citirea lor, vrînd să le restituie pentru a împrumuta alte cărți, tovarășa a venit de ne-numărate ori la bibliotecă pe care o găsea mereu închisă. Numai în luna decembrie ea a putut, în sfîrșit să restituie cărțile și să împrumute altele noi. Asemenea tovarăsei Sușca, a pătît și tovarășul Slic Petre, care a venit de trei ori la bibliotecă pentru a împrumuta o carte, precum și numeroși alți muncitori.

Pe de altă parte, nu rareori cei care veneau la bibliotecă n-au putut găsi cartea cerută, întrucît aprovizionarea bibliotecii cu cărți noi a lăsat mult de dorit. S-a întimplat să treacă luni de zile fără ca în bibliotecă să intre vreo carte nouă.

Nu este de mirare că datorită acestor lipsuri, numărul celor ce au frecventat bibliotecă clubului „Bernath Andrei” în cursul anului 1954 a fost foarte scăzut. Așa, de pildă, în luna august 1954, frecvența cititorilor a fost de 38, iar în luna septembrie a aceluiași an, numai 35 de cititori au frecventat bibliotecă. La sfîrșitul lunii noiembrie 1954, după datele furnizate de bibliotecară, bibliotecă ar fi avut 171 de cititori permanenți. Dar la o verificare atentă, a reieșit că

peste 100 dintre aceștia trebuie să fie considerați retrași, întrucât n-au mai frecventat biblioteca de un timp îndelungat. Iar o simplă privire aruncată asupra lecturii cititorilor ne arată că munca de îndrumare în această direcție a fost inexistentă. Se observă o disproporție vădită între numărul cărților literare citite și cel al cărților de literatură politică, știință și în special de tehnică. Și totuși în rafturile bibliotecii se găsesc numeroase cărți ca: Mecanizarea exploatărilor forestiere, Cartea gateristului și circularistului. Călăuza manipulantului de bușteni, ș. a. atât de necesare pentru ridicarea nivelului profesional al muncitorilor din întreprindere și spre studierea cărora biblioteca avea datoria să îndrepte atenția cititorilor.

O vină mare pentru această stare de lucruri revine comitetului de întreprindere. Atât președintele, tov. Feraru Gavril, cât și responsabilul cultural, tov. Vasilică Silvestru, nu au controlat și îndrumat activitatea tov. Bănărescu și a celor numiți în lipsa ei, lăsându-i să-și ducă munca la voia întâmplării. Deși în luna iunie 1954, tov. Lupașcu Ioan din partea Comitetului Central al Sindicatului Muncitorilor Forestieri a atras atenția comitetului de întreprindere asupra lipsurilor serioase în munca de răspundere a cărții, acesta nu a luat nici un fel de măsuri pentru remedierea lipsurilor semnalate.

Fără îndoială că munca bibliotecii nu va putea decurge în condiții mai bune, atâta timp cât comitetul de întreprindere va continua să folosească pe tov. bibliotecară în alte munci care o împiedică să se ocupe temeinic de sarcinile ce-i revin.

Lipsurile ce există în activitatea clubului „Bernath Andrei” trebuie lichidate cât mai grabnic.

În primul rând, responsabilă bibliotecii are datoria de a depune

toate eforturile pentru atragerea unui număr cât mai ridicat de muncitori la bibliotecă. Ea trebuie să-și îndrepte atenția spre deservirea muncitorilor la locul de muncă și în dormitoare, prin reorganizarea bibliotecilor mobile în secțiile întreprinderii, sau prin metoda colportajului de cărți, organizând o vie agitație în jurul cărților prin folosirea de vitrine, panouri cu coperte false atât în întreprindere cât și la sediul bibliotecii. De asemenea, este necesar să se treacă la organizarea unor manifestări de masă în jurul cărților ce pot sluji la îndeplinirea obiectivelor politice și economice ce stau în fața muncitorilor din întreprindere.

Comitetul de întreprindere are datoria să se intereseze mai îndeaproape de activitatea bibliotecii, să dea un sprijin neprecupețit bibliotecarei pentru a-și putea duce la bun sfârșit sarcinile ei.

Lichidând lipsurile și intensificând munca pentru popularizarea tezaurului de cărți de care dispune, biblioteca I.F.I.L. „Bernath Andrei” va putea deveni un factor de seamă în lupta pentru ridicarea nivelului politic, cultural și profesional al muncitorilor din întreprindere.

Din activitatea bibliotecii clubului Combinatului Siderurgic Hunedoara

Biblioteca clubului „Al. Sahia” a Combinatului Siderurgic Hunedoara desfășoară o intensă activitate de atragere și îndrumare a cititorilor, obținind rezultate din cele mai bune. Dintre cei 3500 de cititori ai bibliotecii, majoritatea o constituie tineri muncitori, tehnicieni și ingineri din cadrul Combinatului. Pentru o bună parte din aceștia biblioteca a devenit un centru de atracție, unde în timpul liber vin să studieze cărți, ziare și reviste, îmbogățindu-și cunoștințele atât în specialitatea lor, cât și în probleme de știință, literatură, artă.

Rodnica activitate a acestei bibliotecii în rindurile tineretului se datorește bibliotecarului Voicu Valeriu, care depune o muncă perseverentă și plină de inițiativă. El a atras în colectivul său de muncă numeroși cititori tineri, din diferite secții ale uzinei. Aceștia îl ajută în aplicarea celor mai variate metode de popularizare și difuzare a cărților, la organizarea activității în bibliotecă, dându-i astfel posibilitatea de a cuprinde mai bine munca sub toate aspectele ei. Prin intermediul acestor colaboratori, bibliotecarul Voicu Valeriu cunoaște problemele ce frământă pe tinerii din uzină, căutând a-i ajuta în rezolvarea lor cu ajutorul cărților. Colectivul de muncă voluntar, format din 27 membri, cuprinde pe cei mai buni

cititori tineri ca: Herdeanu Liviu, Budoi Iosif, Sebeșten Ladislau, care au dovedit dragoste pentru munca cu cartea și pentru bibliotecă.

În afară de sarcinile în cadrul bibliotecii, membrii colectivului desfășoară o intensă muncă de la om la om, stînd de vorbă cu tinerii muncitori din secții chiar la locul lor de muncă, îndemnându-i să se înscrie la bibliotecă. În vederea unei cit mai largi antrenări a tineretului în activitatea bibliotecii, bibliotecarul Voicu Valeriu a cerut sprijinul organizațiilor de bază U.T.M. din secții.

Biblioteca centrală a clubului organizează diferite acțiuni în scopul de a trezi interesul și dragostea pentru citit a tineretului din uzină, aplicînd diferite forme de muncă care să-i ajute în cunoașterea cărților și să-i îndrumeze către lectura unor lucrări potrivite nivelului lor profesional și cultural.

Astfel, la intrarea în club bibliotecă a amenajat o vitrină pe tema: *Cărți pentru tineret*, impropătată periodic cu noile cărți tehnice și literare pentru tineret care apar la noi și pe care biblioteca are grijă să le procure regulat.

O deosebită atenție acordă bibliotecă popularizării și difuzării cărților tehnice și de producție, care să ajute pe tineri la calificarea lor profesională, organizînd în acest

scop recenzii și consfătuiri pe ramuri de producție. Așa, de pildă de curiind a avut loc o consfătuire cu oțelarii din combinat asupra cărții *Mai mult oțel de calitate superioară* de M. Privelev. La această consfătuire au fost mobilizați să participe și numeroși tineri oțelari ca Birlea Oprea, Butnariuc Ion etc. Ei au scos în evidență metodele noi cuprinse în această carte, privitoare la organizarea locului de muncă la cup-toare, evidența șarjelor, repararea vetrelor la cuptoare, metode pe care s-au angajat să le aplice în munca lor.

Serile literare organizate de două ori pe lună în sala de lectură a clubului constituie de asemenea un mijloc eficace folosit de bibliotecă în scopul dezvoltării gustului și interesului tinerilor pentru lectura cărților literare. De un deosebit succes în rândurile tinerilor s-a bucurat seara literară organizată pe tema *Viața și opera scriitorului sovietic Maxim Gorki*. Ea a constituit un prilej pentru numeroșii tineri participanți de a cunoaște în ansamblu aspecte însemnate din activitatea literară a marelui scriitor sovietic.

Pentru a ajuta pe tineri în cunoașterea și aprofundarea unor probleme legate de locul de muncă, biblioteca a întocmit planuri de lectură individuale. Așa, de exemplu, s-au întocmit planuri de lectură pentru tov. Lăbuneț Valeriu, prim topitor la cuptoarele Siemens Martin și Păpușoiu Ion, maestru topitor la furnale, indicându-li-se întregul material din bibliotecă despre problemele legate de munca lor. De asemenea, biblioteca a întocmit planuri de lectură pe diferite ramuri de producție în ajutorul tinerilor încadrați în șco-

Sala de lectură a bibliotecii clubului
Combinatului Siderurgic Hunedoara

lile de calificare sau care vor să se califice la locul de muncă. Cu concursul cabinetului tehnic, al inginerilor și tehnicienilor de specialitate, materialul acestor planuri de lectură a fost orinduit în mod progresiv. Așa de exemplu, planurile de lectură pentru oțelari, cuprindeau cărți începând cu descrierea minereului de fier, trecându-se treptat până la prepararea oțelului de calitate superioară.

Una din metodele care a făcut să crească în mod simțitor numărul cititorilor și al cărților citite a fost organizarea de biblioteci mobile în fiecare secție a Combinatului. Anul trecut funcționau doar câteva biblioteci mobile în principalele secții. Acum sînt 25 de biblioteci mobile cuprinzînd între 100-200 volume, a căror alegere s-a făcut ținîndu-se seama de specificul respectiv de producție. Ele au fost încredințate celor mai buni tineri cititori din cadrul secției, cunoscuți de biblioteca centrală. Avînd cartea la îndemînă și datorită muncii depuse de responsabilii bibliotecilor mobile, tinerii au început să citească mai mult, ceea ce se oglindește și în rezultatele obținute în producție prin depășiri de norme, economie de materiale și disciplină în muncă.

Rezultatele activității bibliotecilor mobile depind de felul cum activează colectivele lor de muncă, de felul cum ei știu să folosească sprijinul și îndrumarea organizațiilor de bază și a grupelor sindicale.

Biblioteca secției „Laborator“ a cărei responsabilă este utemista Schriter Elisabeta, s-a evidențiat în mod deosebit. Aici se ține o evidență clară a cărților și cititorilor, cei mai buni fiind popularizați la gazeta de perete a secției. De asemenea, la gazeta de perete sînt afișate liste de recomandare a cărților legate de procesul de producție din secție. Astfel, una din liste cuprinde cărți care oglindesc metodele de analiză rapidă a minereurilor de fier și nichel, ce se aplică în secție. La biblioteca mobilă de la secția „Laborator“ se organizează și manifestări de masă cu tinerii cititori. În cadrul acestor manifestări a fost și seara literară închinată basmului rusesc în care au fost prezentate și citite fragmente din basmele lui A. S. Pușkin.

Lunar, în cadrul bibliotecii mobile de la secția „atelierul mecanic“, se fac prezentări de cărți tehnice, care tratează problemele specifice menite să ajute la îmbunătățirea procesului de producție.

Pentru a ține la curent pe cititori asupra cărților existente în biblioteca mobilă, colectivul bibliotecii mobile din „secția furnale“ a amenajat la intrarea în secție o vitrină cu cărți în care se expun regulat cele mai noi cărți apărute, legate de probleme politice și profesionale ce frămîntă pe tinerii furnaliști. În cursul lunii decembrie în cinstea aniversării a 7 ani de la proclamarea Republicii, această bibliotecă a expus în vitrină o serie de cărți care oglindesc viața nouă a tinerilor din patria noastră.

Un aspect demn de remarcat al activității bibliotecii clubului „Al. Sahia“ este munca cu cartea desfă-

șurată la domiciliul tinerilor. La tabăra tineretului unde locuiește majoritatea tinerilor din Combinat s-a înființat o bibliotecă filială. Cele 14.000 volume au fost încredințate unui colectiv de tineri condus de utemistul Bodea Ion. El desfășoară o bogată activitate de popularizare și difuzare a cărților în rindurile tovarășilor săi de muncă.

Una din metodele folosite este ducerea cărților la dormitoare unde se stă de vorbă cu fiecare cititor în parte, recomandîndu-se cărți potrivite meseriei și pregătirii fiecăruia.

Agitația vizuală ocupă un loc important în popularizarea cărților. La intrarea în bibliotecă este amenajat un panou intitulat Ce să citim, în care sînt expuse coperte false de cărți, completate cu titluri de cărți prezentate pe grupe de producție. Un alt panou cuprinde articole decupate din ziar și reviste, care oglindesc aspecte din viața și munca tinerilor din țara noastră și din Uniunea Sovietică, articole care informează pe tineri asupra evenimentelor interne și internaționale. Sala de lectură a bibliotecii devine seară de seară mai neîncăpătoare, dat fiind numărul mare de tineri care s-au obișnuit să studieze aci. Printre aceștia se găsesc tineri ca Barbu Constantin, Andreescu Ion, Iaminoriști, Virtan Vasile, Băhan Ion de la atelierele electrice, care sînt cei mai activi în studiul cărților de specialitate.

Activitatea bibliotecii în rindurile tineretului are o deosebită importanță. Atunci cînd munca cu cartea este dusă în condiții bune și prin folosirea unor forme variate de muncă, ea poate ajuta tineretului să-și lărgească orizontul politic și cultural, să-și facă educația în spiritul dragostei nețărmurite față de patria noastră Republica Populară Romînă.

Din corespondențele noastre

DIN MUNCA BIBLIOTECII NOASTRE

Biblioteca noastră are sarcina de a deservi în primul rând corpul didactic care face parte din sindicatul nostru, însă noi ne ocupăm și cu popularizarea cărților în rindurile elevilor și studenților.

Pentru îndeplinirea acestor sarcini în cele mai bune condițiuni, biblioteca desfășoară o largă activitate. Printre metodele de popularizare cel mai mult folosite de biblioteca noastră se numără: recenzii, consfătuirile cu cititorii, vitrinele, panourile, expozițiile de cărți, albumele, etc.

La întocmirea planului de muncă al bibliotecii, colectivul nostru ține seama de propunerile cititorilor săi în legătură cu organizarea manifestărilor de masă. Astfel, la sugestia profesorilor de la școala nr. 2 Iete, am organizat o prezentare a volumului de poezii a lui G. Topirceanu. Pentru a asigura o participare cit mai bună, am difuzat din timp un număr însemnat de exemplare din acest volum cititorilor bibliotecii și am trimis afișe la diferite școli. Am antrenat pentru consfătuire și membrii cenaclului literar al clubului Sindicatului Muncitorilor din învățământ care au adus o însemnată contribuție la desfășurarea discuțiilor în legătură cu unele probleme ridicate. Prezentarea volumului de poezii a fost făcută de tov. Al. Săndulescu, redactor la ESPLA care a scris și prefața volumului. Foarte interesante au fost relatările tov. Mihăileșcu Cornel unul din cei mai apropiați prieteni ai scriitorului care și-a depănat amintirile legate de activitatea poetului ca redactor la revista *Viața Românească*. De asemenea, tov. prof. Teodora Stănescu care l-a cunoscut pe poet și învățătorul Vasile Bernac au vorbit și ei despre viața și opera lui Topirceanu. Consfătuirea și-a ajuns scopul, reușind să creeze o atmosferă plăcută, plină de entuziasm, cititorii participând cu mult interes la discuții.

În colaborare cu Uniunea Scriitorilor

și ESPLA noi am organizat întâlniri între cititori și scriitori ca de pildă: Veronica Porumbacu, Eugen Jelebeanu, Dumitru Mircea, A. Iuteș, T. Vornic, care au vorbit despre opera lor.

În cadrul bibliotecii noastre funcționează o „bibliotecă a copilului” care stă la dispoziția elevilor. La această bibliotecă activează un colectiv format din profesori și școlari, care își duc munca sub îndrumarea mea. Colectivul se îngrijește de buna deservire a micilor cititori, de aranjarea, repararea cărților și înregistrarea lor. Tov. prof. Vasiliu Emilia din colectivul bibliotecii ajutată de cercul nostru de „prieteni ai cărții” organizează diferite prezentări de cărți, recenzii, seri de basm și întâlniri cu scriitorii. Astfel „biblioteca copilului” a organizat pentru cititorii ei seri de basm și ghicitori, urmate de spectacole de marionete. Pentru clasa I pînă la V organizăm șezători literare urmate de programe artistice sau vizionări de filme. Pentru elevii mai mari organizăm recenzii și seri literare în care se prezintă cărți pentru tineret și lucrări cu subiecte științifice. O manifestare reușită a fost întâlnirea celor 300 de elevi din școlile medii cu scriitorul I. M. Ștefan asupra lucrării sale *Călătoria în univers* din colecția Știința învinge. După expunerea autorului a rulat filmul „Universul” și „Călătoria în lună” care au contribuit la adâncirea problemelor și întregirea celor discutate.

În afară de aceste acțiuni folosim și alte forme de popularizare a cărților care ajută la atragerea unui număr din ce în ce mai mare de cititori, care găsesc la biblioteca noastră un ajutor permanent în ridicarea nivelului lor ideologic și cultural.

PITARU B.
bibliotecar la biblioteca clubului Sindicatului Muncitorilor din învățământ

PROBLEMELE MUNCII ȘI ALE SINDICATELOR

Eroii muncii socialiste. București, Editura C.C.S. 1954, 90 pag. 3 lei

Cele cinci biografii cuprinse în volum, înfățișează pe scurt viața unora dintre cei mai iubii și mai respectați oameni ai muncii din patria noastră, Eroii Muncii Socialiste: minerul Hajdu Iuliu, mecanicul de locomotivă Ștefan Lungu, tractoristul Vasile Voichița, muncitorul zootehnician Constantin Adochiței și strungarul Constantin Vasilache.

În trecut, acești muncitori au dus o viață de mizerie, trudind din greu pentru o bucată de pâine. Priceperea și dragostea lor de muncă nu serveau decît patronilor care adunau din sudoarea muncitorilor profituri mari. Învățînd meseria în condiții grele, neavînd școli și cărți, neștiînd ce e odihna și îndestularea, ei au robii la stăpîni, așa cum robea întregul popor muncitor.

Eliberarea țării de către Armatele Sovietice și răsturnarea puterii burgheziei și moșierimii au deschis larg poporului nostru porțile spre o viață nouă, luminoasă. În viața minerului Hajdu Iuliu alungat de peste tot și prigonit, aceste evenimente au însemnat sfîrșitul suferințelor sale. În Republica Populară Romînă, munca este o cinste și o onoare, iar așîntarea șovină se pedepsește cu asprime. De aceea, minerul care luptă să dea cît mai mult cărbune patriei sale, nu poate fi decît prețuit și iubit de întregul popor. Grea a fost în trecut și viața mecanicului Ștefan Lungu. Nici el nu a știut înainte ce e bucuria și siguranța zilei de mîine. Dar și el, atunci cînd a venit vremea să muncească pentru poporul său liber, a simțit cum întinerește, cum îi cresc puterile. Vasile Voichița și Constantin Adochiței au fost argași pe moșii boierești. Munca lor nu a fost nici odată luată în seamă, nici răsplătită. Astăzi însă, ei sînt inconjurați de dragostea și prețuirea întregului popor muncitor.

Și povestea vieții strungarului Vasilache Constantin de la Tirgoviște, e ase-

mănătoare cu acelea de mai înainte. Și el a trebuit să colinde țara, alungat de patroni, care nu-l iertau pentru că îndrăznise să le strige în față adevărul. Asemenea oameni de tip nou sînt posibili numai într-o țară eliberată de exploatare. Ei constituie încă unul din semnele vremurilor noi și mărețe ce le trăim. În jurul lor, din experiența lor, cresc mereu zeci și zeci de noi frunțași ai întrecerilor socialiste, muncitori care îndeplinesc cu rivă sarcinile puse de partid în fața întregului popor. Luptători pentru pace, Eroii Muncii Socialiste contribuie la întărirea și propășirea Republicii Populare Romîne.

AGRICULTURA

Metode înaintate de lucru în agricultură. București, Editura C.C.S., 1954, 136 pag. 2 lei 2.90.

Proiectul de Directive al Congresului al II-lea al partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2-3 ani, arată că una din principalele căi pentru creșterea productivității muncii este introducerea și respectarea regulilor agrotehnice, aplicarea realizărilor științei și a metodelor înaintate de lucru.

Volumul de față e menit să ajute celor ce muncesc în agricultură, să cunoască principalele reguli agrotehnice precum și unele metode de lucru în sectoarele: cultura plantelor de cîmp, legumicultură, pomicultură și viticultură. Rînd pe rînd sînt descrise în volum metodele de semănat în cuiburi dispuse în pătrat, în rînduri apropiate și în rînduri încrucișate, polenizarea suplimentară, ciupitul și cîrnitul porumbului, iarovizarea semîntelor de sfeclă, apărarea livezilor împotriva brumelor și înghețurilor tirzii de primăvară, apărarea viilor contra gerurilor ș.a.

Pentru fiecare din metodele prezentate în volum se face mai întîi o scurtă expunere asupra importanței ei în ridicarea producției la hectar, felul cum tre-

buie aplicată, arătându-se apoi roadele obținute de diferite G.A.S. și G.A.C. în urma experimentării și introducerii lor în practică.

Textul este însoțit de numeroase desene care ajută la o mai bună înțelegere a lui. Inșurirea și aplicarea regulilor agrotehnice și a metodelor de lucru cuprinse în acest volum va contribui la mărirea producției la hectar, la obținerea de recolte sporite.

LITERATURĂ

POLEVOI, BORIS: *Contemporanii*. Povestiri. București, Editura Tineretului, 1954, 316 pag. 6,15 lei

Marea majoritate a povestirilor lui Boris Polevoi, cuprinse în volumul de față sînt închinat constructorilor canalului Volga-Don „Vladimir Ilici Lenin”. Eroii povestirii sînt oameni obișnuiți pe care Polevoi i-a cunoscut personal, cu care a stat îndelung de vorbă, pe care i-a văzut muncind și din zăgrăvirea cărora se degajă înalta forță morală a omului sovietic.

Iată-i de pildă pe Mihail Leșin, Alexandr Nazarenko și Serghei Veselovski, eroii povestirii *Ștafeta*. Originari dintr-o mică stațiune din regiunea Donului, demobilizați din armată, cei trei prieteni au venit să lucreze la canalul Volga-Don ca scafandri într-unul din cele mai grele sectoare. Ei nu se dau în lături de la nici un efort, nu țin seama de nici o pliedică pentru a contribui din plin la construirea cit mai rapidă a canalului. Asemenea lor este și Pavel Mihailovici Serghev, tunelist fruntaș la construcția tunelului metropolitanului din Moscova, venit să ajute cu experiența lui realizarea marelui construcții (*Tunelul din Stepă*).

Pe șantierele canalului cresc oameni noi și curajoși: munca în colectiv îi însuflețește, le dezvoltă cunoștințele, îi face vestiți în întreaga Uniune Sovietică.

Maria Boldireva și Zoia Poleakova din povestirea *Prietenete*, două fete simple, au venit pe șantier pentru a învăța o meserie. Datorită voinței lor, a grijii pe care muncitorii mai bătrîni o manifestă față de ele, cele două prietene au devenit inovatoare și sudorițe fruntașe. Petr Sipișin, tînăr montor de înălțimi nu pregătă să-și pună viața în pericol pentru a repara cablul de peste Volga, la 114 metri deasupra vijeliosului riu, economisind astfel mii de ore-muncă. (*Prinosul*).

Aceleași teme — formarea omului nou, creșterea lui pe marele șantier, sînt tratate și în povestirile *Practicantul*, *Dascălul și elevul* ș.a.

Povestirile dedicate Canalului Volga-Don se încheie cu *O cursă fericită* care prezintă pe Mihail Grigorovici Muhanev, unul din cei mai vechi navigatori de pe Volga. Muhanev a fost acela, care, cel dintîi a deschis navigația pe Canalul Moscova-Volga, iar acum tot lui îi revine cîntea să inaugureze traficul și pe canalul Volga-Don cu motonava „Iosif Vissarionovici Stalin”. Volumul mai cuprinde povestirile *Speranța lumii*, *Povestea unei vechi monede* ș.a. Scrise pe baza impresiilor culese de Boris Polevoi în nenumăratele sale călătorii peste hotare ele înfățișează lupta popoarelor pentru pace.

Parcurend paginile volumului, cititorii din țara noastră vor cunoaște mai îndeaproape munca pașnică a poporului sovietic, eforturile lui, îndreptate spre îmbunătățirea continuă a condițiilor de viață a celor ce muncesc.

SADOVEANU, MIHAIL: *Aventură în lunca Dunării*. București, Editura Tineretului, 1954, 208 pag., lei 2.85.

Noua povestire a maestrului Sadoveanu ridică problema intelectualilor cîștiți, cărora regimul nostru de democrație populară le-a creat condiții noi de viață alături de poporul muncitor care construiește socialismul. Teodor Ieșeanu, eroul acestei povestiri, este un astfel de intelectual. Cărturar fin și fire de artist, dar lipsit de energie și neștiind ce sens precis să dea existenței sale, el a trăit cea mai mare parte a vieții într-o completă izolare față de realitate. De acest lucru el își dă seama abia în anii marilor transformări care au urmat eliberării patriei noastre, dar este încă robul educației burgheze și nu se poate rupe dintr-o dată de trecut.

Întîlnirea lui Teodor Ieșeanu cu comunistul Emilian Popovici, un intelectual care a acumulat o bogată experiență de viață și care acum este directorul unei gospodării agricole de stat, are un rol hotărîtor în transformarea celui dintîi. Cu 30 de ani în urmă, Emilian a fost partenerul lui de șah și acum acesta îl invită la țară, unde are prilejul să vadă cu ochii cum se naște și se dezvoltă în lumea satelor o viață tot mai bună și mai frumoasă ca în trecut.

Aventură în lunca Dunării este de fapt înșurirea minunatelor întâmplări pe care Teodor Ieșeanu le trăiește ca oaspete al prietenului său Emilian. Oamenii pe care-i cunoaște — tînărul Grozăvescu, bătrînul pescar Dorobanțu, doctorița Pădureanu și alții — în viața cărora bucuria și mulțumirea au luat locul intri-

stării de altă dată, și în general toate aspectele noi pe care le înregistrează în peregrinările lui prin acest colț din lunca Dunării, îl bucură ca niște înfăptuiri la care și el a visat mai de mult. În contact cu aceste realități noi, eroul povestirii începe să-și dea seama că viața lui poate avea un alt sens decât cel pe care l-a avut până acum. El primește cu adâncă recunoștință propunerea ce-i face Emilian Popovici de a lucra în gospodăria pe care o conduce și de a pune în slujba intereselor colective cunoștințele acumulate într-o viață de studiu și căroră în trecut nu le-a găsit nici o aplicare practică. Adaptarea lui Teodor Ieșeanu la noile condiții de viață este altă de deplină, încât îl vedem pe erou terminându-și „aventura în lunca Dunării”, demascând după o serie întreagă de peripeții un element necinstit și retrograd, pe fostul logofăt Mustăcilă, care fura porceii gospodăriei.

În cursul povestirii, marele scriitor înfățișează tipuri de bărbați, femei, tineri și copii ale căror preocupări și comportare întregesc atmosfera de azi a satelor noastre chemate la o viață nouă. De asemenea, acest desăvârșit maestru al peisajului românesc face să retrăiască sub ochii cititorului neîntrecutele frumuseți pline de pitoresc ale regiunii în care-și poartă personajele povestirii. Noua operă a maestrului Sadoveanu constituie încă o neprețuită contribuție la patrimoniul literaturii naționale și o armă puternică pentru educarea tineretului nostru în spiritul dragostei față de patrie, în spiritul dragostei față de poporul muncitor.

LITERATURA PENTRU TINERET

KATAEV VALENTIN: Pentru Puterea Sovietelor. București. Editura Tineretului, 1954, 665 pag. 18,15 lei.

Cartea *Pentru Puterea Sovietelor*, de Valentin Kataev, înfățișează o frântură din marea epopee a luptei legendare dusă de poporul sovietic pentru izgonirea cotropitorilor hitleriști de pe pământul vremelnice ocupat al patriei sale.

O dimineață însoțită de iunie. Pe aeroportul din Odesa coboară din avionul de Moscova fericiți și emoționați, Petr Vasilevici Bacei cu fiul său, pionierul Petea. Această călătorie spre locurile natale ale părintelui său, a fost cu înfrigurare așteptată de micul Petea. Dar ea nu poate să-i mai aducă toate acele bucurii și încântări la care visase întreaga familie Bacei în atâtea seri la Moscova. Atacul mișeleșc al fasciștilor întrerupe munca pașnică a oamenilor so-

vietici. Petr Vasilevici pleacă pe front încă din primele zile iar Petea, nemai-putînd ajunge la Moscova, unde îl aștepta mama cu cele două surori, rămîne în Odessa. De aici, nu va mai pleca decât peste doi ani și jumătate, adică atunci cînd năvălitorii vor fi alungați de pe pămîntul sovietic. Dar între Petea cel zburdalnic din 1940 și cel din 1943 e o mare deosebire. În locul șepcii copilărești, el are acum pe cap o cască de război. Pe haina lui strălucește o medalie militară iar la șold îi atîrnă tocul unui revolver. Petea a devenit un vrednic apărător al patriei sale, alături de zecile de mii de partizani din Odessa. Totuși, cartea nu urmărește numai acțiunile pionierului Petea Bacei, ajuns după grele întimplări în rîndul partizanilor din catacombele Odessei. În roman ne este înfățișată lupta poporului din această regiune, luptă condusă și îndrumată de comitetul raional de partid din ilegalitate, instalat în vestitele hrube de lingă marele oraș. De neuitat rămîn în mintea cititorilor figurile unor eroi, ca a secretarului comitetului raional de partid din ilegalitate, Cernoivanenco, a luptătorului neînfricat Drupinin, ofițer în armata sovietică, trimis cu misiune specială în oraș, sau a timidului contabil Kolesniciuk, care înfruntă cu curaj primejdia morții, rămîind în orașul ocupat de fasciști și ajutînd întîlnirile conspirative în magazinul deschis anume în acest scop. Alături de toți aceștia și de mulți alții, alături de tatăl său, ajuns și el printre partizani, se călește Petea Bacei.

Doi ani de zile oamenii aceștia înfruntă foamea, frigul, umezeala, moartea. Intunericul catacombelor nu e luminat numai de micile și tremurătoarele felinare cu gaz. În sufletele partizanilor strălucește viu flacăra aprinsă de Partidul Comunist, flacăra iubirii de patrie, a încrederii în victoria poporului sovietic, a credinței nestrămutate în partid. Este suportul moral de neclintit pe care se reazămă Puterea Sovietelor. Adunați la un loc, foști luptători din 1905 de pe Potemkin, eroi ai gloriosului Octombrie 1917, fruntași ai reconstrucției și ai cincinalelor staliniste, în fața primejdiei fasciste formează cu toții un bloc de granit, care nimicește pe hitleriști.

Azi, cînd fasciștii americani se agită pentru a pregăti noi atacuri mișelești asupra Uniunii Sovietice și asupra celorlalte țări libere din frontul păcii și socialismului, cartea *Pentru Puterea Sovietelor* de Valentin Kataev, alături de atîtea altele ca *Tinăra Gardă* de A. Fadeev, *Insemnările unui partizan* de P. Ignatov, *In tranșeele Stalingradului* de V. Nekrasov, etc, capătă înțelesul unui avertisment.

**Abonamentele se fac la toate oficiile
poștale prin factorii poștali și difuzorii
voluntari din întreprinderi și instituții.**

Biblioteca

PREȚUL 2 LEM